Dan în Appel
Un pod peste timp
Traducere: Hajnal Bordoş *um th Editura*
Mâţă şi Sănătate
Titlul în original: *A Bridge Across Vine*
Traducere: Hajnal Bordoş *Coperta*: Liliana Dincă *Tehnoredactare*: George Toncu *Redactor*: Alina Badea *Corector*: Lavinia Goran

Descrierea CIP a Biblio Mdl NNaţi
„DAN M. Un pod peste timp /1) «n n
Bucureşti: Casa de Edituri Vlliaţă ISBN (10) 973 – 101 OM 1 (;
I. Bordoş, Hajnal (trad.) 821.111 – 32 = 135.1
Titlul în original: *A Bridge Across Time*
Traducere: Hajnal Bordoş *Coperta*: Liliana Dincă *Tehnoredactare*: George Toncu *Redactor*: Alina Badea *Corector*: Lavinia Goran

Dedicaţie

Părinţilor mei, Mei şi June, care au trăit ideile scrise în această carte într-un mod care m-a determinat să mi le însuşesc şi să îmi dedic viaţa împărtăşirii lor şi altora.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
APPEL, DAN M.
Un pod peste timp / Dan M. Appel; trad. Bordoş Hajnal. Bucureşti: Casa de Editură Viaţă şi Sănătate, 2006 – ISBN (10) 973 – 101 – 034 – 3; ISBN (13) 978 – 973 – 101 – 034 – 2
I. Bordoş, Hajnal (trad.) 821.111 – 32 = 135.1

APITOLUL

Aceasta e cea mai aberantă, cea mai exagerată idee legalistă pe care am auzit-o vreodată!” mârâi Alex Bowen printre dinţii strânşi.

Scârţâit de frâne. Încă un semafor pe roşu.

Stătea la stop înfierbântat, iar degetele lui băteau darabana pe volan, mişcându-se de parcă ar fi fost coada unei pisici înfuriate. După ziua frustrantă de la birou, numai traficul acesta mai lipsea! Se părea că toţi şoferii începători au ales chiar momentul acesta să se îndrepte spre casă.

„În ziua de azi nu mai ia nimeni ore de conducere?” mormăi el.

Ziua începuse prost şi tot aşa a continuat. Şi apoi, Clark Hanson a intrat în biroul lui Alex, cu o oră înainte de încheierea programului, cu cererea lui nebunească. Un sfârşit numai potrivit pentru o zi de joi, deja groaznică.

De ce e lumea plină de nebuni de legat? se întreba Alex. *Şi de ce s-au găsit toţi să lucreze chiar la mine*? *Nu e drept, mai ales acum, când am mare nevoie de un proiectant bun*.

— e

3 *7 i* vi. *J n*>

y. 0 *n-a*»

3 a.

< *e*

3 C 15

— *lj. În a*. g o =

„I

III

2*îl fir sf

N /2>

flJ

«vx.

QJ

W3

Dan M. Appel

Lumina semaforului se schimbă în verde. Alex apăsă pe acceleraţie, mormăind în continuare.

E chiar aşa de mult că le cer angajaţilor mei să se conformeze

programului unei săptămâni de lucru rezonabile? *Păi cine e ăsta, de se crede atât de special*?

Cu zece ani în urmă, Alex fondase firma” Bowen & Comp”. De atunci, a devenit una dintre cele mai mari şi agresive firme de arhitectură din statul Georgia. Era mândru de faima firmei. Angajaţii lui aveau reputaţia că îşi termină treaba, chiar dacă e nevoie să se lucreze nopţi lungi şi sfârşituri de săptămână.

E adevărat că programul acesta de muncă îi extenua şi îi lăsa puţin timp pentru familie. Dar niciodată nu le ceruse lucrătorilor mai mult decât era dispus să facă şi el.

Şi Alex ştia să muncească. Cu ani în urmă, s-a urcat într-un autobuz şi a plecat de acasă, ajungând în orăşelul Ellijay, Georgia. Pe atunci, nu avea nimic altceva, decât puterea de a lucra din greu. A învăţat acest lucru în timpul celor nouăsprezece ani petrecuţi în spatele catârului, la ferma tatălui său.

În copilărie şi-a petrecut verile lucrând din zori până seara pe câmpul de porumb. Iarna mergea la şcoală, avea temele pentru acasă, apoi urmau o grămadă de îndatoriri pe care trebuia să le îndeplinească. Copiii din Gilmer County creşteau crezând că, dacă îşi pun mintea, pot face orice. Şi Alex credea la fel.

De aceea s-a enervat astăzi. De ce nu putea toată lumea să dea tot pentru a termina treaba, aşa cum făcea el? Cu o lună în urmă îşi pierduse cel mai bun inginer proiectant şi acest lucru însemna ore lungi suplimentare pentru toţi ceilalţi. Dar săptămâna aceasta a angajat omul ideal pe postul vacant, cel puţin aşa se părea la început. Şi uite acum ce s-a întâmplat!

Intrând în curte, a oprit maşina şi s-a gândit un minut. De ce trebuie să aibă el de-a face cu aşa ceva? Chiar acum, când a semun pod peste timpnat contractul şi urma să proiecteze Turnurile Gemene pentru Bill Eckhroth!

După ce a intrat în casă, şi-a îndesat haina în dulapul din hol şi s-a grăbit spre bucătărie, unde era soţia.

— Pari vesel în seara asta, îl întâmpină Melanie, în timp ce întorcea friptura pe grătar.

— Îmi pare rău, Mei. Am avut o zi proastă, își scutură Alex capul. Unde sunt copiii?

— În curtea din spate, aranjează masa de picnic. S-au hotărât să mai luăm o ultimă cină afară, înainte să vină toamna, spuse Melanie, arătând cu capul spre ușă. Vrei să duci tu salata afară? Eu aduc friptura și putem mânca.

— Bineînţeles!

Alex s-a aplecat peste masă și a sărutat-o.

— Scuză-mă că sunt așa de morocănos. Mamă, ce bine miroase friptura asta!

— Mulţumesc, domnule, zâmbi Melanie. Şi acum, dacă ai ieşi din bucătărie şi ai lua loc la masă, ţi-ai da seama nu numai că miroase bine, ci chiar e bună. Am marinat-o în sos Schillo.

— În regulă, am șters-o, râse Alex, luând bolul cu salata. Pot să mai duc ceva?

— Nu, doar pofta de mâncare. Haide odată!

— Ştii, Melanie, am o mare problemă, îi spuse Alex soţiei sale după cină, în timp ce spălau împreună vasele. Cred că ţi-am mai vorbit de Clark Hanson, proiectantul pe care l-am angajat luni. E cel mai bun proiectant pe care l-am avut vreodată. E rapid, are precizie şi cunoaşte proiectarea pe computer de parcă el a inventat-o. Cine

1 O Dan M. Appel l-a învăţat a făcut o treabă foarte bună şi, bineînţeles, are şi el talent cu duiumul.

Prin spatele Melaniei, Alex se întinse şi fură un fursec cu ciocolată din bolul mare, pentru fursecuri.

— Încă ceva, mai adăugă el. Chiar e om de treabă. Într-una din zile, a sunat Bill Eckhroth, furios pentru ceva, ca întotdeauna. S-a nimerit ca tocmai Clark să răspundă.

— Săracul om! Gura lui Bill e destul de mare şi atunci când nu e furios, remarcă Melanie.

— Da, dar Clark l-a ignorat şi l-a tratat ca şi cum Bill ar fi fost cel mai important client al nostru. Mai târziu, m-am întâlnit cu Bill la prefectură. Nu mai prididea cu laudele pentru Clark.

— Asta e ceva nou!

Melanie scoase o cană cu lapte din frigider, umplu un pahar şi i-l dădu lui Alex.

— Bea ceva sănătos cu fursecurile acelea, zise ea, făcându-i cu ochiul.

Alex îşi înmuie fursecul în lapte şi puse paharul jos.

— Toată lumea îl place pe tip, Mei. Nici măcar glumele pe care le spune nu mă îngrijorează, dacă ajung să le audă şi clienţii – sunt haioase, dar destul de decente, să i le spui şi bunicii.

— Păi atunci care e problema? întrebă Melanie.

— Se pare că trebuie să îl pun pe liber.

— Dar ai nevoie de el, exclamă Melanie şi se întinse să pună mixerul la loc, deasupra bufetului. Nu voi mai apuca să te văd deloc dacă mai continui aşa, cu orele suplimentare. Totuși ce-a făcut tipul ăsta?

— Nimic! Problema e ce vrea să facă!

Alex luă un ştergar şi începu să şteargă o cană galbenă.

— Chiar înainte de sfârşitul programului intră la mine în birou şi îmi cere să îi dau sâmbăta liberă. Ar vrea să aibă fiecare sâmbătă liberă!

— Păi, poate are ceva probleme de familie.

— Nu, dar fii atentă. El spune că merge la biserică în ziua pe care o numeşte „Sabat”. Potrivit lui, Biblia spune să lucrezi şase zile şi să te odihneşti în a şaptea zi.

— Nu îşi dă seama că astfel vă încurcă pe toţi în înaintarea proiectului? întrebă Melanie.

— Nu! Tocmai asta e problema.

Alex termină de şters ultimul vas şi îşi scoase şorţuleţul roşu.

— E dispus să lucreze duminicile, ca să recupereze. De fapt, se pare că ar cam avea nevoie de bani. Spune că e dispus să lucreze oricând e nevoie de el.

— Ei vezi, ai rezolvat problema, declară Melanie.

— Dar Mei, dacă îi oblig pe toţi ceilalţi să vină sâmbăta la lucru, nu pot să fac o excepţie pentru el. Mai rău, el e nou-angajat! Dacă îl las

pe el să își ia ziua liberă, toată lumea va zice că îl favorizez. Am mai întâlnit la viaţa mea fanatici, dar omul ăsta bate recordul!

— Nu a menţionat asta în cererea de angajare? întrebă Melanie.

— Posibil, dar cred că n-am observat. Şi-a cerut scuze că nu mi-a spus despre problema aceasta mai devreme, la începutul săptămânii, dar a zis că a vrut să arate mai întâi ce poate.

— Şi a arătat?

— Cu prisosinţă! Săptămâna aceasta am reuşit să recuperăm lucrul pentru o lună întreagă.

Ştergând chiuveta şi agăţând ştergarul la locul lui, Melanie s-a încruntat.

— Nu trebuie să îl ţii dacă nu vrei. Oricum, e încă în perioada de probă. Iar dacă te hotărăşti să-l păstrezi, e doar problema ta, nu-i aşa? Atâta timp cât îşi recuperează lucrul duminica, va avea cineva vreun motiv să se plângă?

Melanie stinse lumina din bucătărie şi îl urmă pe Alex în sufragerie.

— Însă altceva mă deranjează pe mine, spuse ea.

— Ce anume? oftă Alex, aruncându-şi pantofii din picioare şi lăsându-se pe spate pe canapea.

— Alex, tu eşti învăţător la Şcoala duminicală. Şi tatăl tău a fost învăţător la Şcoala duminicală. Tu cunoşti bine Biblia. De ce nu i-ai arătat că nu sâmbăta e adevărata zi de închinare?

— Am încercat, i-am spus că sabatul meu e duminica. El mi-a zâmbit şi a zis că înţelege, dar a adăugat că, potrivit Bibliei, sâmbăta este Sabatul Domnului.

— Scrie aşa în Biblie?

— Păi, la început, am crezut că glumeşte. L-am întrebat unde se găseşte scris aşa ceva în Biblie, la care el a citat din Exod 20: 10, unde spune că „ziua a şaptea este ziua de odihnă, închinată Domnului, Dumnezeului tău”. A arătat spre calendarul meu şi a spus că singura zi în care Dumnezeu ne cere să ne închinăm e sâmbăta, ziua a şaptea. El spune că Sabatul biblic începe vineri, la apusul soarelui, şi se termină a

doua zi, la apusul soarelui.

— Unde scrie asta?

— În Levitic 23: 32. L-am întrebat.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Ce era să spun? dădu Alex din umeri. Oricum, nu prea am avut timp. i-am spus că există destule dovezi că duminica e ziua adevărată de închinare când trebuie să merg la biserică. Lasă că îi voi arăta luni.

— Deci îl păstrezi până la urmă? întrebă Melanie cu o sclipire în ochi.

— Cel puţin deocamdată. N-am altă soluţie dacă vreau să termin lucrarea pentru Eckhroth. Dar trebuie să îi mai schimb părerile, i-am spus că e de-a dreptul ridicol să afirmi că întreaga lume creştină a greşit ziua de închinare. Dar el doar mi-a zâmbit din nou şi s-a arătat bucuros să citească orice texte biblice pe care i le-aş putea arăta pe această temă.

— Înseamnă că ţi-a dat serios de lucru.

— Păi nu cred că îmi va lua mult timp să-i dovedesc că greşeşte. Vrei să mă ajuţi?

— Sigur. Numai că eu acum trebuie să plec la petrecerea bebeluşului Alisei, aşa că, un timp, vei fi pe cont propriu. Dar voi fi acasă până la nouă, promise ea.

După plecarea Melaniei, Alex a rămas gânditor pe canapea. Şi-a amintit de toate acele tradiţii pe care Le-a moştenit de la familia lui. Gura i s-a umplut de salivă la gândul puiului prăjit cu castraveţi muraţi şi al plăcintei de cartofi dulci pe care le făcea mama lui. Faţa i s-a luminat de zâmbet în timp ce şi-a amintit cum înota cu fraţii lui în pârâu, i-a venit în minte cum mergeau în fiecare duminică la biserică, toată familia aliniată pe banca bisericii, ca opt păsări pe o sârmă.

Familia Bowen locuia în nordul Georgiei de aproape două sute de ani – în aceeaşi comunitate, pe aceeaşi stradă, în acelaşi cuib. Înainte, ai lor au locuit multă vreme în Scoţia, în acelaşi ţinut, acolo, pe platoul înalt, timp de câteva sute de ani. Probabil că s-au stabilit acolo

încă de pe vremea celţilor, cel puţin aşa avea Alex impresia.

Era într-adevăr greu să faci schimbări într-o astfel de familie. Dacă nu aveai un motiv foarte bine întemeiat, părea chiar imposibil. Şi nu exista niciun motiv întemeiat să arunce la gunoi ziua de închinare a părinţilor lui. Au ţinut duminica secole de-a rândul, încă înainte ca englezii să îi expulzeze în Lumea Nouă.

Şi toţi au stat mereu alături de Biblie", Cartea Bună" cum o numea tatăl lui Alex". Cartea aceea trebuie citită şi trăită", le spunea mereu copiilor săi bătrânul.

Prin urmare, Alex ştia că Biblia are răspunsul la dilema lui. Singura cale de a afla adevărul era să caute, să studieze chiar el. Răspunsurile vor apărea la timpul potrivit. Prea mulţi oameni credeau şi luau de bun tot ce auzeau de la orice predicator sau guru care avea destui bani să-şi cumpere timp de emisie pe posturileTV.

Intrând în birou, a scos de pe raft Concordanţa Strong. Această carte uriaşă, care conţinea toate cuvintele din Biblie, l-a ajutat întotdeauna. Ori de câte ori elevii lui de la Şcoala duminicală aveau nelămuriri în legătură cu Biblia, Alex îi încuraja să caute ei înşişi doar în Biblie şi în Concordanţă.

Acum chiar el avea nevoie de studiu. Aşezând pe masa din bucătărie Biblia, Concordanţa, un caiet de notiţe galben şi o ceaşcă de cafea, s-a apucat de treabă.

După două ore şi-a trântit dezamăgit stiloul aurit. Mai întâi, a încercat să caute cuvântul „duminică". Se pare că acest cuvânt nu exista în Biblie. Apoi i s-a alăturat Melanie, sugerând să caute cuvântul „întâi". La urma urmei, duminica e întâia zi a săptămânii.

— Îmi amintesc că bunica zicea ceva despre asta, îi spuse ea lui Alex. În copilărie, în fiecare dimineaţă de duminică, bunica îmi repeta: „Melanie Ann, Biblia spune să te pregăteşti pentru închinare în prima zi a săptămânii. Aşa că lasă joaca deoparte şi pregăteşte-te!"

Dar, din păcate, Alex şi Melanie nu găseau nicidecum acel text. Cel mai satisfăcător text pentru ce voiau ei era în Evrei 10: 25, dar nu amintea nimic despre prima zi a săptămânii. Erau de-a dreptul uluiţi.

— Şi acum ce ne facem? întrebă Alex.

JJN POD PIITI TIMF IR

A doua zi dimineaţă, Alex l-a chemat la el în birou pe unul dintre inginerii lui, Scorp Johnson. Scorp obişnuia să mai predice, deci cunoştea bine Biblia. După ce a închis uşa, Alex l-a întrebat:

— Unde scrie în Biblie că trebuie să ne închinăm duminica?

— Poftim?! râse Scorp.

— Unde scrie în Biblie că trebuie să ne închinăm duminica? Zilele trecute discutam cu noul proiectant şi mi-a cerut să îi dau sâmbăta liberă, ca să poată merge la biserică. El spune că e creştin, nu e evreu. Dar crede că Biblia spune că Dumnezeu a pus deoparte, pentru închinare ziua de sâmbătă, pe care o numeşte Sabat. Ai vreo idee cum să îl aducem pe calea cea bună?

— Desigur. Am acasă câteva cărţi care ţi-ar putea fi de folos. Ţi le aduc în pauza de prânz.

— Mulţumesc, îţi rămân dator, a spus Alex, mai târziu, când Scorp i-a lăsat cărţile.

— N-ai pentru ce. Oricum n-are nicio şansă.

Seara, în drum spre casă, Alex a lăsat jos geamul maşinii şi a savurat aerul umed de toamnă. *Toamna e ospăţul simţurilor* – s-a gândit el, în timp ce unul câte unul, copacii înflăcăraţi se pierdeau în zare. A adulmecat aroma bogată a nucului negru şi a viei. *Mă bucur că Dumnezeu a creat anotimpurile exact aşa cum sunt*, a meditat el.

În aceeaseară, dupăceafăcutfoculânşemineu, s-a aşezat împreună cu Melanie, ca să frunzărească prin cărţile lui Scorp. Nu peste mult timp, aveau deja trei pagini pline de dovezi scrise în caietul galben de notiţe. Duminică dimineaţă, înainte de Şcoala duminicală, au studiat din nou. Şi, ca să fie siguri că nu au lăsat nimic, l-au invitat la prânz pe pastorul lor, cu care au petrecut restul după-amiezii, strângând şi mai multe informaţii.

Seara, înainte de a merge la culcare, au cuprins în zece puncte tot ce au studiat:

1. Sabatul zilei a şaptea Le-a fost dat doar iudeilor. A fost lăsat ca

o sărbătoare săptămânală a eliberării lor din robia egipteană. Nu a fost ţinut de poporul lui Dumnezeu înainte de Muntele Sinai.

2. Pe cruce, Iisus a desfiinţat ţinerea Sabatului în ziua a șaptea. De atunci încoace, El și primii creştini s-au închinat duminica, onorând învierea Lui.

3. Învierea lui Iisus din morţi e cel mai mare eveniment din istoria omenirii, chiar mai măreţ decât Creaţiunea. Prin urmare, cinstirea învierii e mai importantă decât orice sărbătorire a Creaţiunii.

4. Noi, creştinii, nu ne mai aflăm sub vechiul legământ al Celor Zece Porunci, ci ne aflăm sub legământul nou, sub har.

5. Dumnezeu a instituit Sabatul ca o garanţie a faptului că poporul Său va pune deoparte o zi pentru a se concentra asupra legăturii lui cu Dumnezeu. El a binecuvântat actul de închinare, nu ziua. E mult mai important spiritul de închinare, decât ziua de închinare. Noi alegem să ne închinăm duminica, fiindcă majoritatea lumii creştine a pus această zi deoparte.

6. Cei care se închină sâmbăta nu pot şti sigur dacă aceasta e ziua adevărată. În miile de ani care au trecut de la Creaţiune, analele vremurilor s-au pierdut, iar calendarul s-a modificat.

7. Întrucât noi trăim pe o planetă rotundă, e imposibil ca toată lumea să ţină aceeaşi zi. Împrejurul Pământului există ore diferite, deci păstrarea Sabatului e imposibilă.

8. Dacă duminica nu este ziua adevărată de închinare, de ce nu și-a dat nimeni seama până acum? De ce nu e în atenţia marilor lideri și predicatori ai religiilor lumii?

9. Dacă ar fi greşit să ne închinăm duminica, atunci Duhul lui Dumnezeu ne-ar avertiza. Fiindcă nu a făcut-o, nu cred că suntem pe drumul greșit.

10. Dacă am ţine ziua a şaptea sâmbăta în loc de duminică, nu am mai fi în pas cu creştinătatea. Am fi ridiculizaţi, ne-ar fi foarte greu

să ne conducem afacerile şi, probabil, imposibil să ne păstrăm locul de muncă. În final, credibilitatea noastră de creştini ar fi distrusă. Oamenii ar crede că facem parte dintr-o sectă.

— Ei bine, dacă asta nu-l va convinge, e tare, a mormăit Alex în timp ce stingea lumina. Sunt aici dovezi destule pentru a convinge un juriu întreg.

— Alex! zise Melanie şi se ridică brusc din pat. Aprinde lumina! Tocmai mi-am dat seama de ceva. Duminica *este* ziua a şaptea a săptămânii. Clark, pur şi simplu, a încurcat zilele!

— Stai puţin, îşi ridică şi Alex capul. Dacă afirmăm aceasta, ne tăiem singuri creanga de sub picioare, Mei. Al doilea argument al nostru spune că Iisus a schimbat ziua de închinare din ziua a şaptea în ziua întâi. Dacă afirmăm că duminica e ziua a şaptea, înseamnă că ar trebui să ne închinăm de fapt luni. În plus, sâmbăta e întotdeauna ziua a şaptea în calendar.

— Cred că ai dreptate… Alex, crezi că poţi să-ţi aduci aminte toate textele care sprijină dovezile noastre?

— Da, Mei.

Alex se întoarse pe partea cealaltă şi râse.

— Mi le-am însemnat în Biblie. Acum, dă-mi un pupic şi culcă-te, că altfel vom sta treji şi ne vom îngrijora toată noaptea.

APITOLUL 2

— Bună, iubito! Cum ţi-a mers astăzi? întrebă Clark, intrând în bucătărie şi îmbrăţişând-o pe Connie.

Apoi s-a aplecat, a luat-o pe micuţa Emily şi a dat-o peste cap. Cu fetiţa râzând în braţe, s-a întors spre sufragerie pentru a-i căuta pe cei doi băieţi, Shane şi Eric. Nu a scos niciun cuvânt despre serviciu.

Din sufragerie se auzeau chicoteli vesele. Connie a zâmbit, amintindu-şi cât demult s-a schimbat Clark de când îl întâlnise pentru prima oară. Când s-au căsătorit, la numai câţiva ani după terminarea liceului, era un zidar ca toţi zidarii. Pe atunci, Clark nu se grăbea să ajungă acasă să-i ia pe copii în cârcă. De cele mai multe ori, nici măcar nu cina cu familia. În serile de luni se îndrepta întotdeauna spre Barul Rocky's Sports. Stătea acolo ore întregi, bând bere cu băieţii, în timp ce se uitau la meciuri de fotbal şi spuneau bancuri. Marţi seara, ieşea cu foştii camarazi din armată. Urmau apoi jocul de popice miercuri seara şi întâlnirea săptămânală de joi seara, la Clubul Hamilton County

Mustang. Şi venea vinerea.

— Connie, ştii că am nevoie să mă relaxez un pic cu băieţii, îi explica el, în timp ce ieşea pe uşă. Mă duc mâine cu copiii la Grădina Zoologică, îţi promit!

Cu aceasta o săruta şi sărea în maşină. Acel „mâine”, pe care li-l promitea copiilor nu mai venea niciodată.

Connie analizase de câteva ori posibilitatea divorţului; o dată a ajuns până în biroul avocatului pentru a semna hârtiile de divorţ, dar nu a fost în stare. Clark avea o slujbă, câştiga bine şi, după câte ştia ea, nu o înşelase. Avea prietene care nu o duceau atât de bine ca ea.

Totuşi nu putea numi relaţia lor căsătorie; era doar un aranjament de convieţuire. Clark le asigura un acoperiş deasupra capului, iar ea spăla hainele şi ţinea casa curată. Şi îi pregătea cina ori de câte ori el se hotăra să mănânce acasă.

Dar lucrurile s-au schimbat. Într-o zi, Clark a întâlnit la locul de muncă un bărbat credincios, numit Perry Davis. Pe măsură ce s-au împrietenit, Clark a remarcat bucuria din viaţa lui Perry. În final, Clark L-a acceptat pe Iisus Hristos ca Mântuitor personal.

Clark mergea în continuare cu prietenii, dar s-a lăsat de băut. Apoi a aruncat ţigările. Mariajul lor a devenit ceea ce până acum Connie doar visase, iar a sta cu copiii a devenit pentru Clark o prioritate. S-au alăturat unei biserici pe care o frecventau împreună în fiecare săptămână. Au devenit o familie care se bucura şi care se ruga împreună.

Connie a observat schimbări chiar şi în relaţia dintre ei doi. Lumea spunea că se purtau ca nişte proaspăt căsătoriţi. Colegii de muncă ai lui Clark îl tachinau din cauza bileţelelor din pachetele pentru prânz, care îl făceau de cele mai multe ori să zâmbească şi, uneori, chiar să roşească.

Mai târziu, o altă familie creştină Le-a împărtăşit o idee care Le-a îmbogăţit şi mai mult vieţile.

— Cum?! a exclamat Clark atunci când Dwight Henderson i-a

spus pentru prima dată că el mergea la biserică sâmbăta. Creştinii merg la biserică duminica!

Însă, pe măsură ce ascultau amândoi explicaţia lui Dwight, Clark şi Connie erau tot mai curioşi.

Au descoperit că, la Creaţiune, Dumnezeu a sfinţit ziua a şaptea.

— A numit-o Sabat, a explicat Dwight. A lăsat-o ca pe un dar de timp preţios fiecăruia dintre noi, un timp special pentru Dumnezeu şi pentru familie.

Dwight a continuat:

— Dumnezeu ne-a creat să fim prietenii Lui. El ne iubeşte, cum îşi iubeşte un tată iubitor copiii. Sabatul e un timp pus deoparte pentru o astfel de relaţie.

— Păi nu ar trebui să fim creştini şapte zile din săptămână?

— Ba da, dar gândeşte-te cât ţi s-ar îmbunătăţi zilele din timpul săptămânii, dacă timp de douăzeci şi patru de ore ţi-ai pune deoparte tot lucrul tău şi te-ai bucura de părtăşie cu Dumnezeu şi cu familia. Încearcă!

Clark şi Connie au fost foarte impresionaţi de cele auzite. Au studiat în Biblie despre Sabat şi, în final, s-au hotărât să facă o încercare. Nu peste mult timp, Sabatul a ajuns să fie ziua cea mai plăcută a săptămânii.

Clark se întreba adeseori cum a putut să trăiască până atunci fără acest timp preţios.

E atât de schimbată viaţa noastră acum, îşi spunea şi Connie. Totuşi acum se întreba ce se mai întâmplase la locul de muncă al lui Clark.

O supă groasă şi delicioasă bolborosea pe plită. Terminând de aranjat masa, Connie îşi chemă familia la cină.

După ce Clark a cerut binecuvântarea lui Dumnezeu pentru bucatele de pe masă, Connie l-a întrebat:

— Deci, ce s-a întâmplat? Sau ai de gând să mă ţii în suspans toată seara?

Clark râse.

— A fost o zi nemaipomenită, Connie. Nici nu ştiu de unde să încep. Știi că ne-am rugat azi dimineaţă şi am cerut călăuzirea lui Dumnezeu pentru discuţia mea cu Alex?

Connie a încuviinţat, în timp ce umplea farfuria lui Clark cu supa aburindă.

— Păi, m-am simţit tentat să ocolesc subiectul Sabatului. Ştiam că şi dacă aş câştiga disputa cu el, mi-aş pierde locul de muncă şi l-aş pierde pe el de prieten. Îmi doream să îi pot împărtăşi tot ce am descoperit noi despre Sabat, însă fără să-i predic sau să-l întorc împotriva mea.

Clark a respirat adânc şi s-a uitat la soţia sa.

— Știi, eram de-a dreptul speriat. M-am rugat mult înainte să vorbesc cu el.

— Şi?

— Şi… zise Clark dând din umeri, încă am serviciu.

— Clark, e nemaipomenit!

Connie ţâşni de pe scaun, îşi îmbrăţişa soţul şi îl sărută.

— Ştiam că Domnul te va ajuta. Pur şi simplu ştiam. Nu-i aşa că e bun Dumnezeu?

— Stai, stai, râse Clark. Nu ştiu cât mă va ţine, dar cel puţin săptămâna aceasta am de lucru. Alex e îngropat în proiectele pe care le face pentru Kolizcki şi Eckhroth, aşa că are nevoie de ajutorul meu. Cred că trebuie s-o luăm cu încetişorul.

Connie se aşeză pe genunchii soţului ei şi îl luă din nou în braţe.

— Clark Hanson, sunt atât de mândră de tine! îi şopti la ureche. Ştiam eu că se va rezolva.

— Mami, despre ce este vorba? Spuneţi-ne şi nouă!

Un pod peste timp

l întorcându-se, cei doi au văzut feţele încurcate ale copiilor. Eric, Shane şi Emily erau nerăbdători să afle noutăţile.

— Noul serviciu al lui taţi merge foarte bine. De aceea mami este foarte fericită şi mândră, spuse Connie.

Încruntat şi dezorientat, Shane a întrebat:

— Atunci de ce râzi şi plângi în acelaşi timp?

— Pentru că mami e foarte, foarte fericită.

— Şi acum spune-ne exact ce s-a întâmplat, îl imploră Connie pe Clark, întorcându-se pe scaun.

Zâmbetul lui misterios o făcea să fie şi mai nerăbdătoare.

— Păi, Alex m-a invitat să iau prânzul cu el. Şi, cum stăteam la masă, scoate un caiet galben, plin cu notiţe. Întocmise o listă de zece puncte despre problema Sabatului şi a duminicii. Uite aici, spuse Clark şi pescui din buzunar o coală împăturită de hârtie galbenă. Am adus-o acasă ca s-o poţi citi şi tu.

Connie se întinse să ia lista, iar Clark adăugă:

— O fi crescut Alex la coada vacii, dar îţi spun eu, Connie, că s-a educat el undeva. Tipul are mintea brici. Să-i vezi numai Biblia, este de-a dreptul uzată.

— Şi ce a zis? o întrebă Connie.

— M-a privit drept în faţă, cu privirea aceea care ai impresia că te taie, şi m-a întrebat: „De ce e Sabatul atât de important pentru tine? Sunt curios, fiindcă pentru mine totul e nou".

Connie a rămas pe gânduri.

— Ştii, cred că vrea să fie corect cu tine. Ce i-ai răspuns?

— L-am rugat să căutăm împreună primele trei capitole din cartea Genezei. Ţi-aminteşti cum am reacţionat noi când Dwight a spus pentru prima oară de păzirea Sabatului?

— Da, suna foarte ciudat.

— Exact. Dar, după ce am studiat în Biblie, ideea a început să capete sens. Mie mi-a picat fisa după ce am citit istoria Creaţiunii şi m-am gândit că ar fi bine să încep şi cu Alex tot de acolo.

Clark încă nu se atinsese de supă. Împingând-o la o parte, îşi continuă istorisirea.

— Am reluat împreună istoria Creaţiunii din Geneza, capitolul 1. Într-adevăr, aveam multe idei comune. Şi el crede, la fel ca şi noi, că Dumnezeu a creat lumea în şapte zile. Apoi am citit ce s-a întâmplat în ziua a şaptea a Creaţiunii – cum Dumnezeu S-a odihnit în acea zi şi a sfinţit-o, sau a pus-o deoparte, cu un scop sfânt. Alex mi-a spus că el

credea că Sabatul a fost dat doar iudeilor, nu şi creştinilor.

— Dar pe atunci încă nici nu exista naţiunea iudaică, protestă Connie.

— Aşa e, i-am reamintit acest lucru, i-am spus că Dumnezeu a creat Sabatul pentru toată omenirea, încă înainte de căderea în păcat. Apoi a citit din Marcu 2: 27, unde spune că Dumnezeu a dat Sabatul ca pe un dar pentru omenire. Nu cred că citise până acum textul acesta într-un astfel de context. Ce l-a intrigat cel mai mult a fost felul cum se raportează Diavolul la problema Sabatului, l-am arătat că, la Creaţiune, Dumnezeu Le-a dat trei daruri bărbatului şi femeii, în primul rând, El ne-a dat însăşi viaţa. În al doilea rând, familia, în cadrul căreia descoperim ce înseamnă cu adevărat dragostea. Şi, în final, ne-a dat Sabatul, un timp preţios, pe care, lăsând lucrul la o parte, îl petrecem cu Creatorul nostru şi unii cu alţii, l-am reamintit că vrăjmaşul lui Dumnezeu a atacat şi a încercat să distrugă fiecare dintre aceste daruri – viaţa, familia şi timpul nostru cu Dumnezeu.

— Şi a mai fost atent după toate acestea? a întrebat Connie.

— Da, a fost foarte răbdător. La urmă, am căutat Isaia, capitolul 58 – ştii, versetul care zice să-ţi opreşti piciorul…

— Oh, îmi place atât de mult versetul acela!

Connie luă Biblia de pe raft şi începu să caute cu înfrigurare.

— Uite aici. În versetele 13 şi 14 zice aşa: „Dacă îţi vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ţi faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfinţeşti pe Domnul, slăvindu-L, şi

dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale şi nedându-te la flecarii, atunci te vei putea desfăta în Domnul, şi Eu te voi sui pe înălţimile ţării, te voi face să te bucuri de moştenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit”.

— Hmm, încuviinţă Clark, acesta e versetul. Şi când…

— Cred că este pasajul care îmi place cel mai mult din toată Biblia, îl întrerupse Connie. Îmi place cum spune Domnul, că, dacă cinsteşti Sabatul, aceasta va deschide o uşă spre o relaţie deosebită cu

El. Probabil că, pe lângă a accepta jertfa lui Iisus pe cruce, aceasta este cea mai importantă cheie a succesului vieţii de creştin. Clark, îţi aminteşti când am început să ţinem Sabatul? Ni s-a deschis o nouă dimensiune în relaţia cu Dumnezeu.

— Păi, după ce a citit Isaia, capitolul 58, Alex a devenit foarte neliniştit. Apoi a tăiat primul punct de pe lista lui cu dovezi şi mi-a spus: „Bănuiesc că, dacă Dumnezeu a sfinţit ziua a şaptea la Creaţiune, trebuie să presupunem că Enoh, Iov, Noe şi toţi ceilalţi s-au închinat tot în această zi. Cel puţin nu avem nicio dovadă că nu s-a întâmplat aşa”.

— „Aşa e”, i-am răspuns eu. Apoi am discutat despre câtă importanţă i-a dat Dumnezeu Sabatului, încă înainte de formarea poporului evreu. Îţi aminteşti când Domnul Le-a dat israeliţilor mană în deşert? Ei nu aveau voie să strângă mană în ziua Sabatului. Am verificat amândoi în Exod, capitolul 16. Am subliniat faptul că toate acestea s-au întâmplat înainte ca israeliţilor să le fie dată Legea pe tablele de piatră, pe Muntele Sinai.

Connie părea îngândurată.

— Crezi că Alex a mai auzit aşa ceva?

— Mă îndoiesc, a răspuns Clark, pentru că îşi lua tot timpul notiţe în caietul acela galben. Apoi a lăsat stiloul din mână şi m-a întrebat cu privire la al doilea punct de pe lista lui.

— Tati, putem mânca odată?

Clark se uită uluit la Emily. Apoi se întoarse spre băieţi. Toţi cei trei copii aşteptaseră în linişte. Connie a sărit în sus când şi-a dat seama că nu le umpluse farfuriile.

Clark a început să râdă.

— Îmi pare rău, draga mea. Taţi şi mami au fost atât de absorbiţi de discuţie, încât am uitat complet de cină.

Copiii au chicotit, iar Clark a dat din cap, mirat că cei mici au răbdat de foame atâta timp.

După terminarea cinei, Clark s-a aşezat confortabil pe vechiul lui fotoliu de piele şi a oftat. Întotdeauna îl relaxa atingerea răcoroasă a

acelui fotoliu după o zi grea. *Mă bucur că am cumpărat lucruri de calitate când am avut bani*, se gândi el, *fiindcă acum chiar nune permiteam*. Cu ochii închişi asculta ropotul ploii pe geam.

— Clark, ce zici de o cană de ceai de plante?

— Cred că nu, îşi scutură el capul, dar, uitându-se la Connie, încuviinţă. Cred că totuşi vreau. Copiii sunt deja în pat?

— De o jumătate de oră. Tu ai aţipit şi m-am gândit că nu vor păţi nimic dacă în seara asta nu le vei spune o poveste.

— Scuze, Connie, dar mi-am adus aminte de reacţia penultimului şef atunci când i-am spus că vreau Sabatul liber.

— A trecut, Clark, ne ajunge grija zilei de azi.

Zâmbind, Connie îi puse în mână o cană mare, albastră, de ceai cu lămâie.

— Hai, că voiai să îmi povesteşti ce a spus Alex despre abolirea Sabatului pe cruce, i-a reamintit Connie.

— Cred că Alex se sprijinea foarte mult pe ideea aceasta ca să îmi demonstreze că greşesc, începu Clark. Toate celelalte argumente veneau în sprijinul acesteia.

— Şi cum a reacţionat? Clark oftă.

— Cred că am fost un pic prea direct, prea tăios cu el, Connie. I-am cerut să îmi arate măcar un singur text în Scripturi unde scrie că Iisus a desfiinţat ziua a şaptea ca zi de închinare.

Clark se întinse să ia Biblia de pe măsuţa de lângă fotoliu. Scoase din ea notiţele despre Sabat.

— Mai întâi, i-am spus să caute în Ioan, capitolul 1, şi Coloseni 1: 15 – 18. Versetele acelea ne spun că Iisus a creat lumea. Aceasta înseamnă că El e Cel care a creat Sabatul şi I-a sfinţit, deci El e singurul care îl poate schimba. Dacă El ar schimba ceva atât de important pentru viaţa fiecărui creştin, cu siguranţă că cel puţin una dintre evanghelii ar fi amintit măcar de schimbarea aceasta. Dar scriitorii evangheliilor nu amintesc nici măcar un cuvinţel despre aşa ceva!

— Mmm, făcu Connie. Nu prea ai fost delicat în felul cum ai pus problema, Clark. Nu ai fi putut să foloseşti un pic mai mult tact?

— Ba da, dar nu a părut să fie deranjat. Era chiar recunoscător şi a continuat: „Nu scrie în Coloseni 2: 13 – 17 că toate legile Vechiului Testament au fost şterse?”

Clark a răsfoit Biblia până la pasajul respectiv.

— L-am întrebat ce înţelegea prin aceasta. Atunci, Alex mi-a citit: „Pe voi, care eraţi morţi în greşelile voastre şi în firea voastră pământească, netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viaţă împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greşelile. A şters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră şi ne era potrivnic, şi l-a nimicit, pironindu-l pe cruce. A dezbrăcat domniile şi stăpânirile şi Le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieşit biruitor asupra lor prin cruce. Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos”.

Clark căută un alt text şi continuă:

— Apoi, Alex a citit din Efeseni 2: 14 – 15, care spune că „El este pacea noastră, care din doi a făcut unul şi a surpat zidul de la mijloc care-i despărţea şi, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmăşia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuşi un singur om nou, făcând astfel pace”. Apoi, Alex şi-a închis Biblia. „Aici e negru pe alb”, mi-a spus el”. Nu cred că vei găsi altundeva în Biblie explicat mai clar de atât!”

— Ei şi? a întrebat Connie nerăbdătoare, l-ai spus ce am învăţat noi despre porunci?

— Da, l-am întrebat dacă a studiat vreodată diferenţa dintre feluritele legi din Biblie. El mi-a răspuns că da. Odată chiar a invitat un rabin la Şcoala duminicală. „Păi atunci ştii că Biblia vorbeşte de mai multe feluri de legi – legi civile, cum ar fi legile noastre de circulaţie, legi privind crima, drepturile de proprietate şi legile sănătăţii”, i-am spus.

— Ştia de toate acestea? a întrebat Connie.

— Da, învăţase multe de la rabin. L-am întrebat ce ştie despre restul legilor, i-am spus că, pe lângă legile cetăţeneşti şi ceremoniale, exista *Legea*, numită şi Cele Zece Porunci. Aceasta era diferită de celelalte legi, aşa cum Constituţia Statelor Unite diferă de legile ei civile. Atât că Cele Zece Porunci sunt şi mai obligatorii decât Constituţia. Ele au fost cioplite în piatră, cuvânt cu cuvânt.

— Deci Alex a fost de acord că există o diferenţă între legile ceremoniale şi Legea însăşi?

— Cred că a înţeles. Am încercat să îi explic că legile ceremoniale se refereau la sistemul jertfelor şi al sărbătorilor. Dumnezeu a creat acele legi ca să fie un prototip al Planului de Mântuire. El voia ca oamenii să înţeleagă cât de mult îi iubeşte şi că era gata să moară pentru ei.

Clark a tăcut câteva momente, apoi a continuat.

— Ştii, Alex încerca din răsputeri să rămână atent la tot ce îi spuneam. La un moment dat, mi-a zis: „Niciodată nu m-am gândit la asta. Cum rămâne cu celelalte legi?" Aşa că am început să discutăm despre legile cu privire la Sabat, i-am spus că „Sabat" înseamnă şi „odihnă". Legea ceremonială cuprinde tot felul de Sabate, pe lângă Sabatul menţionat în Cele Zece Porunci. În Levitic 23: 37, 38 acestea sunt numite" Sabatele Domnului". Unele aveau loc lunar, altele doar anual. În final, l-am întrebat: „La care dintre aceste Sabate crezi că se referă apostolul Pavel în Coloseni şi Efeseni? Care dintre legi au fost ţintuite pe cruce – Cele Zece Porunci, care constituie legea veşnică a lui Dumnezeu, sau legile ceremoniale, care arătau spre moartea Domnului Iisus pe cruce?"

— Şi care a fost răspunsul lui? întrebă Connie.

— Ghiceşte.

— Hmm? zâmbi ea.

— Ai dreptate! A început nervos să-şi ia notiţe în caietul galben. L-am lăsat să-şi termine notiţele şi apoi i-am zis că aş dori să mai adaug ceva. I-am spus că, într-un anume sens, *felul în care ne raportam la Lege s-a schimbat* după cruce.

— Nu l-a zăpăcit ideea? a întrebat Connie.

— Ba da, a fost derutat. Mi-a spus: „Acum un minut ziceai că Legea nu a fost desfiinţată la cruce şi acum o întorci? Până la urmă, a avut loc o schimbare sau nu?” I-am explicat că nu *Legea* în sine, ci *raportarea* noastră la Lege s-a schimbat, a continuat Clark. Am căutat ce spune Pavel în Romani despre Lege.

Clark întoarse foaia de notiţe pe partea cealaltă.

— Prima dată i-am arătat unde scrie Pavel că omul nu e mântuit doar ţinând Legea. I-am citit Galateni 2: 16, unde spune că nu suntem socotiţi neprihăniţi prin faptele Legii. Cu alte cuvinte, nu ne putem câştiga mântuirea.

— Cred că acesta este motivul pentru care unii oameni socotesc că Legea nu e importantă pentru viaţa creştinului, îl întrerupse Connie.

— Cred că ai dreptate, zise Clark, şi Pavel tratează această problemă în Romani 3: 20, unde scrie că Legea nune poate mântui, dar ne arată fărădelegea. În Romani 4: 15 scrie că fără Lege n-ar exista călcarea de lege. Aceasta se potriveşte cu definiţia biblică a păcatului, care e „călcare de lege” aşa cum scrie în 1 Ioan 3: 4. Nu poţi călca o lege care nu există.

— Tot aşa cum nimeni nu ar fi amendat pentru viteză mare, dacă nu ar exista o limitare a vitezei, adăugă Connie.

— Exact. Dacă păcatul înseamnă călcarea Legii lui Dumnezeu, înseamnă că trebuie să existe o lege care poate fi călcată.

— Sună bine cum ai formulat acum, spuse Connie. Sunt de acord, îşi aşeză cana goală pe măsuţă şi se întoarse spre Clark.

— La ce s-a gândit oare Alex?

— Păi, şi-a lăsat capul în jos. i-am spus că avem nevoie de Domnul Iisus fiindcă suntem păcătoşi. Suntem păcătoşi, fiindcă noi călcăm Legea. Dacă desfiinţăm Legea, nu mai avem nevoie de un Mântuitor. Şi exact în felul acesta a încercat Diavolul să ne înşele de mii de ani.

— Îşi mai lua notiţe? a întrebat Connie.

— Sigur că da. Am încercat să vorbesc destul de rar, pentru *ca* să aibă timp să noteze totul. După aceea i-am citit versetul din Romani 7: 12, unde Pavel spune că Legea Domnului este „sfântă, dreaptă şi bună” Nu Legea lui Dumnezeu e problema. Noi suntem. Suntem păcătoşi. În Romani 3: 23 şi 6: 23 se spune că, deoarece am călcat Legea, suntem condamnaţi prin ea. Legea doar ne arată că suntem răzvrătiţi împotriva lui Dumnezeu.

Ochii lui Connie străluceau în timp ce îşi asculta soţul povestindu-şi înflăcărat discuţia avută cu Alex.

— Dar i-ai spus de veştile bune despre Lege? întrebă ea.

Clark zâmbi.

— Ai răbdare, chiar acum ajung acolo, i-am spus că noul legământ vorbeşte despre dorinţa lui Dumnezeu de a ne reface vieţile. În Evrei 8: 6, 10 scrie că El vrea să scrie Legea în inimile noastre. Aceasta e schimbarea care are loc atunci când suntem transformaţi. Dumnezeu ne dă voinţa şi lucrează în inima noastră şi înfăptuirea ei. Aşa cum spune Pavel în Romani, capitolul 6, nu mai suntem robii păcatului. Nu mai trebuie să călcăm Legea. Aici e ceva ce voiam neapărat să înţeleagă Alex – şi Clark începu să bată cu degetele pe Biblia deschisă în timp ce vorbea tot mai repede.

— Când spunem că e imposibil să păstrăm Legea lui Dumnezeu, ne arătăm doar propria necredinţă. Practic, noi spunem că Dumnezeu nu ar fi destul de puternic ca să îşi îndeplinească voia în viaţa noastră.

— Cum ai făcut conexiunea cu Sabatul? a întrebat Connie.

— L-am explicat că eu nu mă închin în Sabat doar fiindcă aşa a fost scris pe piatră, pe muntele Sinai. Nu păzesc Sabatul pentru a fi mântuit. Nu aş câştiga astfel puncte în faţa lui Dumnezeu. Mă închin în Sabat pentru că Dumnezeu a scris Legea Sa în inima mea, şi voia Lui a devenit şi voia mea. Eu doresc să-l slujesc şi să am o relaţie de părtăşie cu El în acea zi.

— Asta mi-a plăcut când am auzit pentru prima dată de Sabat, a încuviinţat şi Connie. Nu văd acest lucru ca pe o regulă pe care trebuie să o respect, ci e o întâlnire stabilită cu Dumnezeu la Creaţiune, apoi reînnoită la Cruce. E ca o întâlnire cu Dumnezeu, care m-a iubit atât de

mult, m-a creat și mă mântuiește.

— Cred că Alex încearcă din răsputeri să înțeleagă de ce e ziua aceasta atât de importantă pentru noi, spuse Clark.

— A mai spus ceva? întrebă Connie. Clark își scutură capul.

— Nu, nimic. Dar știu că l-am pus pe gânduri. Și mâine luăm iarăși prânzul împreună.

APITOLUL

Alex a stat treaz aproape toată noaptea.

Clark asta… sper *că* e sa*tisfăcut, fiindcă ide*ile *lui nebunești mi-*au *luat tot som*nul, *mo*rmăi el.

Pe la trei dimineața, s-a sculat din pat și s-a dus în bucătărie. Adâncit în gândurile lui, a pus apă în fierbător pentru ceai. Învârtindu-se prin bucătărie, a descoperit biscuiții pe care Melanie îi ascunsese de copii. Și-a turnat o ceașcă de apă fierbinte, a pus în ea pliculețul de ceai și s-a așezat în birou să mediteze.

Pe de o parte, ar trebui să-l concedieze pe Clark imediat. Atunci nu ar mai trebui să îmi bat capul cu ideile lui, s-a gândit el.

Totuși curiozitatea nu-i dădea pace. După serviciu, timp de mai bine de o oră, citise și recitise tot ce îi arătase Clark în Biblie. Totul se lega. Textele acelea din Coloseni și Efeseni chiar vorbeau despre Cele Zece Porunci, oricât le-ai fi sucit și întors.

Cu ani în urmă, la Școala duminicală, Alex învățase că Dumnezeu vrea să scrie Legea Lui în inima credinciosului. Când aplicai această idee la poruncile care vorbeau despre furt, minciună sau adulter.

Un pod peste timp într-adevăr era numai normal să fie așa. Iar acum el nu găsea niciun motiv întemeiat să nu fie așa și cu Sabatul – ziua a șaptea.

Cred că nu pot umbla pe două cărări, își spuse el. *Ori țin toate poruncile lui Dumnezeu*, *ori nu țin niciuna*.

Nimeni nu poate fi mântuit prin Lege, oricât de mult s-ar strădui în sensul acesta. Și Alex și Clark erau de acord cu aceasta. Iar Alex vedea bine – Clark avea dreptate în ce privește ascultarea. Ea provine din a-L lăsa pe Dumnezeu să trăiască în inima noastră.

Lui Alex i-a apărut un zâmbet în colţul gurii când i-a venit în minte ilustraţia pe care a folosit-o la Şcoala duminicală. „Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu este roadă care creşte în mod natural în viaţa voastră atunci când aveţi o relaţie cu El” obişnuia el să spună clasei. „Merele nu fac dintr-un copac un măr, dar într-un măr vor creşte întotdeauna numai mere”.

Un scârţâit în hol I-a trezit din reverie. Întorcându-se, şi-a văzut soţia stând în semiîntuneric.

— Ce faci tu aici, la ora asta, bând ceai şi mâncându-mi biscuiţii? întrebă ea, jumătate adormită, cu un zâmbet abia vizibil în colţul gurii.

Legându-şi cordonul capotului verde de mătase, traversă camera în vârful picioarelor, până la canapea.

— Credeam că numai Moş Crăciun mănâncă fursecuri în toiul nopţii.

— Mei, nu am somn. Nu ţi-am povestit discuţia mea cu Clark Han-son. Mi-a spus nişte lucruri despre care n-am mai auzit.

— Ca de exemplu ce, Al?

Melanie îşi trecu degetele prin părul lung şi roşcat şi se aşeză pe canapea, în spatele lui Alex. Apoi, cuibărindu-se lângă el, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Şi eu încă încerc să mă lămuresc, oftă el.

Sprijinindu-şi bărbia de părul moale al Melaniei, îi povesti tot ce îşi aducea aminte din conversaţia avută cu Clark.

Au trecut şase ore şi Alex şi Melanie erau încă ghemuiţi pe canapea. Cândva, în timpul nopţii, adormiseră. Au fost treziţi de chicotelile micuţului Al şi ale Denei. Peste câteva clipe s-au trezit cuâoots, buldogul, rostogolindu-se peste ei.

— Dena, e aproape ora nouă! De ce nu ne-aţi trezit? exclamă Melanie. – îmi pare rău, mami. Nici eu nu m-am trezit.

— Nimeni nu s-a trezit, râse Melanie şi îi dădu lui Alex un ghiont în coaste, ca să-l pună în mişcare.

— Hai, copii, mişcaţi-vă, e timpul să pornim. Şi dacă tot aţi întârziat la şcoală, ce-ar fi să mergem azi la Grădina Zoologică? Nu muriţi dacă lipsiţi o zi de la şcoală.

Apoi, cu un zâmbet şiret adăugă:

— Ai putea veni şi tu, Alex? Alex scutură din cap.

— Mi-ar plăcea, dar nu pot, azi am consiliu la primărie.

Alex se îmbrăcă şi mâncă ceva în fugă. Ieşind din casă, se opri în uşă şi îi strigă soţiei:

— Roagă-te pentru mine, Mei, sunt derutat. Cine ştie unde ajung aşa?

Melanie dădu din cap, încuviinţând.

Odată cu terminarea prânzului, Alex a trecut direct la subiect.

— Clark, m-am gândit mult la ce mi-ai spus ieri. M-a dat peste cap.

Cei doi bărbaţi îşi terminaseră sandvişurile şi stăteau acum în biroul lui Alex. Acesta continuă:

— Mi-am petrecut o mare parte din noapte încercând să „rumeg" tot ce-am auzit, şi acum am câteva întrebări.

— OK, spuse Clark. Nu ştiu dacă îţi voi putea răspunde, dar voi încerca.

— Nu ne învaţă Biblia că Domnul Iisus a schimbat ziua de închinare, Sabatul de ziua a şaptea, de sâmbăta cu duminica, în cinstea învierii Sale? Tu mi-ai spus că El a sfinţit Sabatul la Creaţiune. Dar, după ce a înviat din morţi, nu l-a mutat în prima zi a săptămânii? Mie întotdeauna aşa mi s-a spus.

Scuturându-şi ultimele firimituri de pe haine, Clark răspunse:

— Dacă este adevărat că Domnul Iisus a schimbat ziua, atunci întreaga lume creştină are absolută dreptate să se închine în prima zi a săptămânii, iar eu greşesc. Unde ai găsit că a fost schimbată ziua?

— Păi, n-am găsit niciunde, admise Alex. Am căutat toate textele din Biblie care vorbesc de prima zi a săptămânii şi am găsit doar unul care se apropie vag de tot de această idee.

— Exact, Alex. Evangheliile conţin o cantitate uriaşă de relatări despre viaţa lui Iisus. Domnul Iisus nu. Se ascundea după deget. El îşi afirma clar şi cu putere convingerile. Şi totuşi nicio evanghelie nu relatează că El ar fi schimbat ziua de închinare.

— Asta mă deranjează, spuse Alex. Am căutat peste tot în Concordanţă. Am încercat întâi să caut „duminică”, apoi „prima zi a săptămânii”, şi chiar” ziua de după Sabat”. Niciun rezultat. Nu există.

— După câte ştiu eu, prima zi a săptămânii e menţionată în evanghelii de şase ori – în Matei 28: 1; Marcu 16: 2, 9; Luca 24: 1 şi Ioan 20: 1, 19, spuse Clark. De fiecare dată, aceste versete menţionează faptul că Iisus a fost înmormântat în ziua pregătirii, pe care noi o numim vineri. Apoi, S-a odihnit în mormânt în ziua de Sabat şi a înviat în prima zi a săptămânii. E ca şi cum aş povesti că m-am dus vineri la bunici, m-am relaxat acolo sâmbătă şi duminică am venit acasă. E doar o relatare a faptelor. Nu găseşti aici nicio referire la o astfel de schimbare.

Alex se înclină puţin în faţă şi îl întrebă pe Clark:

Un pod peste timp

1/

— Atunci, poate după înviere? Nu S-a întâlnit Domnul Iisus cu ucenicii tot în zi de duminică? Mie aşa mi s-a părut.

Clark se scarpină în cap şi începu să vorbească rar:

— După câte-mi amintesc, Biblia menţionează doar câteva ocazii specifice în care Domnul Iisus S-a întâlnit cu ucenicii după înviere. În primul rând, EI S-a întâlnit cu câţiva dintre ei chiar în ziua învierii – ca să le arate că trăieşte. Aceste fapte sunt relatate în toate cele patru evanghelii, Ioan, în relatarea lui, adaugă că ucenicii s-au închis în odaia de sus, pentru că le era frică de iudei. Ei se ascundeau atunci când li S-a arătat Iisus. Din nicio relatare nu se poate subînţelege că acolo ar fi avut loc un serviciu de închinare.

— Dar pun pariu că se rugau, remarcă Alex. Clark zâmbi.

— Da, cred că ai dreptate. Probabil le era frică să nu-l împărtăşească soarta. El a venit în ziua aceea la ei ca să-i liniştească, să le dea pace şi să le dea făgăduinţa că va trimite Duhul Sfânt. Nu a spus nimic despre schimbarea zilei de închinare.

Alex încuviinţă.

— Bun, aici a fost prima dată când S-a întâlnit cu ei. Dar cum rămâne cu celelalte ocazii?

— Biblia spune că El li S-a arătat opt zile mai târziu, ceea ce nu putea fi decât într-o o zi de luni. Relatarea se găseşte pe la sfârşitul capitolului 20 din Ioan. Iar o altă ocazie a avut loc peste patruzeci de zile.

Clark luă un creion şi făcu un calcul rapid.

— Cred că a fost o zi de vineri.

— Cum rămâne atunci cu ocazia când Domnul Iisus li S-a arătat ucenicilor în timp ce aceştia erau la pescuit? întrebă Alex.

— Da, relatarea din Ioan, capitolul 21, dădu din cap Clark. Dar noi ştim că nu putea fi într-o zi de închinare, pentru că ei pescuiau.

Alex a întors o nouă pagină în caietul de notiţe şi a continuat să scrie. Apoi a pus jos creionul și și-a ridicat privirea.

— Oh, aproape că uitasem un text. Atunci spune-mi ce te faci cu Apocalipsa 1: 10? Aici se afirmă clar că Ioan era în Duhul în Ziua Domnului.

— Ia să ne uităm puţin, a răspuns Clark. Unde scrie în text explicit care e Ziua Domnului?

— Păi... nu ştiu, murmură Alex, apoi luă în mână creionul şi începu să-i ronţăie capătul. Cred că nu este niciunde. Doar am presupus, adică toată lumea presupune că e duminica. Tu ce crezi?

— Apocalipsa 1: 10 nu spune asta. Dar Marcu 2: 27, 28 ne dă un indiciu.

Alex se aplecă să vadă textul pe care îl căuta Clark.

— Iisus le vorbeşte aici ucenicilor, explică liniştit Clark. Ţine minte, e vorba despre acelaşi Iisus ca şi în Apocalipsa 1: 10. El le spune: „Să-batul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat; aşa că Fiul omului este Domn chiar şi al Sabatului". Apoi, El spune că Fiul Omului „este Domn chiar şi al Sabatului". După câte ştiu eu, acesta este singurul loc în Biblie unde Iisus este numit Domn al vreunei zile, şi aceasta e Sabatul, nu prima zi a săptămânii.

Alex citi textul, apoi se întoarse spre cel din Apocalipsa.

— Vrei să spui că această „Zi a Domnului" este ziua a şaptea?

— Păi nu toată lumea e de acord, a răspuns Clark. Dar ţie nu ţi se pare aşa?

Alex dădu din umeri.

— Pentru mine e în regulă, spuse el. Ce zici atunci de Fapte 20: 7 şi 1 Corinteni 16? Aici e când ucenicii se închină în prima zi a săptămânii. Aceasta s-a întâmplat chiar după ce Domnul Iisus S-a ridicat la cer, deci înseamnă că o schimbare tot a avut loc.

— Să citim versetele, sugeră Clark.

Încruntat, Alex a întors paginile atât de repede, încât aproape că Le-a smuls din Biblie.

3 t

— Binee! Hai să vedem, dar de data aceasta trebuie să ai argumente puternice ca să mă convingi. Aici e clar că se închinau duminica.

Urmărind cu degetul, Alex a citit din Fapte 20: 7: „În ziua întâi a săptămânii, eram adunaţi laolaltă ca să frângem pâinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor şi şi-a lungit vorbirea până la miezul nopţii”. În acest verset îl găsim pe Pavel predicând şi pe creştini luând Sfânta Cină. Ce vrei mai mult de atât?

Privindu-l pe Alex în ochi, Clark îl întrebă:

— Unde scrie că luau Sfânta Cină?

— Au frânt pâinea, răspunse Alex. Asta înseamnă Sfânta Cină, nu-i aşa?

— E aşa? la citeşte în Fapte 2: 46 şi 47. Ce spune acolo?

Alex a căutat şi a citit pasajul: „Toţi împreună erau nelipsiţi de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă şi luau hrana cu bucurie şi curăţie de inimă. Ei lăudau pe Dumnezeu şi erau plăcuţi înaintea întregului norod. Şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiţi”.

— În primul rând, de dragul discuţiei, să presupunem că a frânge pâinea înseamnă Sfânta Cină, zise Clark. Dacă Sfânta Cină ar fi luată în oricare zi a săptămânii, atunci ziua şi-ar pierde sfinţenia şi nu ar mai fi ziua sfântă. Sau marţea ar fi la fel de sfântă ca şi sâmbăta sau duminica.

Clark continuă:

— Dar nu cred că aceasta e ideea textului. Frântul pâinii din Fapte nu se referă la a lua Sfânta Cină. Probabil doar mâncau împreună.

Exasperat, Alex își încleşta dinții, își șterse fața roșie și spuse:

— Bine, bine, poate că a frânge pâinea înseamnă să mănânci; dar Pavel încă predica şi era prima zi a săptămânii. Pe asta cum o mai explici? Aici nu mai ai ce comenta.

Clark a întrebat blând:

— Alex, ai cealaltă Biblie a ta aici? Cea cu versiuni paralele?

— Da, o am. De ce?

— Caută, te rog, pasajul acesta în versiunea nouă engleză sau în versiunea *Biblia Vie*, l-a încurajat Clark.

Alex se întoarse cu scaunul şi smuci de pe raft Biblia cu versiuni paralele. Deschizând-o la Fapte 20: 7, citi: „Sâmbătă seara, ucenicii s-au adunat pentru a frânge pâinea împreună. *Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor și și-a lungit vorbirea până la miezul nopții*".

Derutat, Alex întrebă:

— Ce-i asta? Ce zice aici, Clark?

— Îți amintești cum în Geneza e descrisă fiecare zi din Creațiune?

— Da, spune acolo că a fost dimineața şi seara în prima zi și așa mai departe. Ce are asta a face cu problema noastră?

— Când se referă la o zi, Biblia începe cu seara. Cu alte cuvinte, ziua începe cu partea întunecată a celor douăzeci și patru de ore, înainte de dimineață, sau de partea luminoasă. Dacă Pavel predica în partea întunecată a primei zile a săptămânii, cum am numi această astăzi?

Alex tăcu mai bine de un minut, holbându-se la versetul din Fapte.

— Cred că am zice azi că era sâmbătă seara, ceea ce înseamnă că Pavel probabil a început să predice în Sabat şi vorbirea s-a prelungit

până noaptea târziu, fiindcă pleca a doua zi şi nu ştia când se vor mai întâlni.

— Ai dreptate. Exact aceasta înseamnă. Alex verifică în mai multe versiuni.

— Nu ştiu ce să mai spun. Oricum, cred că ne ajunge studiul pe azi. Nu te supăra, am nevoie de timp de gândire și știu că și tu ai destulă treabă.

— Desigur.

Clark se ridică şi se îndreptă spre uşă. Cu mâna pe clanţă, se mai întoarse:

— Alex, ştiu că îţi este greu. Şi e derutant. Connie şi cu mine ne-am gândit mult acum câţiva ani când am auzit pentru prima dată de aceste lucruri.

— Ideea e că se bate cap în cap cu tot ce am învăţat până acum, spuse Alex.

Clark a încuviinţat.

— Ştiu. Mă voi ruga pentru tine ca să ţi se facă lumină.

Timp de o oră, Alex a rămas în birou, singur, uitându-se lung la Biblia deschisă. Într-un târziu şi-a luat haina şi a plecat acasă.

APITOLUL 4

În regulă, *e ultima mea șansă*, a murmurat Alex. Deja ajunsese la ultimul verset. Doar un verset. Era tot ce avea nevoie, dacă reușea să găsească versetul potrivit.

Ştia că e ultima lui ocazie, deci voia să fie sigur de el înainte să îi arate lui Clark versetul. De asemenea, avea nevoie de timp pentru rugăciune.

Ajungând în după-amiaza aceea acasă, s-a schimbat, luând un tricou alb curat şi pantalonii de trening albaştri. Şi-a turnat apoi o ceaşcă de cafea şi, cu Biblia în mână, s-a retras în birou. Melanie tocmai plecase la sala de gimnastică aerobică.

Îngenunchind lângă scaun, Alex s-a rugat: „Doamne, acum douăzeci de ani am promis să te urmez oriunde mă vei conduce. Te-am servit cum am putut mai bine. Am încercat să păzesc Legea Ta, iar Cuvântul Tău e preţios pentru mine. Acum trec printr-o perioadă grea.

Te rog să lămureşti problema Sabatului, ca Melanie şi cu mine să nu mai avem îndoieli. Te rog în Numele Domnului Iisus, Amin”.

Alex s-a aşezat şi, deschizându-şi Biblia, a început să citească în 1 Corinteni 16: 1 – 3. În acest pasaj, apostolul Pavel îi încuraja pe ere

44 Dan M. Appel dincioşii din Corint să fie generoşi în oferirea darului lor atunci când se adunau în prima zi a săptămânii. Cel puţin aşa credea Alex. Dacă într-adevăr aşa era, atunci înseamnă că duminica era ţinută deja din timpul vieţii lui Pavel.

Mai mult ca sigur că Pavel i-ar fi mustrat puternic pe credincioşi, dacă s-ar fi închinat în altă zi. E clar că ziua de închinare fusese deja schimbată.

Alex oftă. Fusese atât de convins de aceste lucruri. Dacă greşea, atunci purta războiul fără armă.

„Cât priveşte strângerea de ajutoare pentru sfinţi” citi el”, să faceţi şi voi cum am rânduit Bisericilor Galaţiei. În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câştigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu. Şi când voi veni, voi trimite cu epistole pe cei ce îi veţi socoti vrednici, ca să ducă darurile voastre la Ierusalim”.

Era destul de clar. Dar ce însemna? Versetul nu menţionează clar un serviciu de închinare. De fapt, se pare că Pavel se adresează mai mult unor indivizi decât unui grup. El le spunea să îşi pună deoparte darul, acasă, în prima zi a săptămânii.

Alex auzise despre faptul că biserica din Ierusalim a suferit persecuţii grele. Pavel încuraja alte biserici să strângă daruri şi să le trimită ca ajutor celor din Ierusalim. În prima zi a fiecărei săptămâni, membrii trebuiau să pună în mod individual deoparte darul acesta. Dar de ce chiar în prima zi a săptămânii?

Şi, la urma urmei, de ce nu? în timp ce analiza problema, Alex a realizat că acest lucru era normal pentru oamenii care se închinau în Sabat. Când venea vinerea, ei îşi întrerupeau lucrul sau afacerile şi se odihneau. Duminică dimineaţa, când făceau totalul veniturilor din săptămâna trecută, îşi puneau deoparte şi darul.

Alex şi-a amintit că citise despre faptul că în Corint, credincioşii

probabil nu își aduceau darul în bani; ci fiecare, în produse provenite

Un pod peste timp

— R.

din meşteşugul lui. În vremea aceea, economia era preponderent una de schimb, doar clasa foarte bogată dispunea de bani. Evident ca apostolul Pavel nu putea duce cu el darul în dimensiunea mărfurilor şi atunci era necesar ca aceste mărfuri să fie preschimbate în bani. Acest lucru trebuia făcut din timp.

Se pare că nici textul din 7 Corinteni, capitolul 16, nu dovedeşte că în primul secol creştinii s-ar fi închinat duminica, a tras Alex concluzia. *Păi atunci când mergea Pavel la biserică*?

Întinzându-se după Concordanţă şi după caietul galben de notiţe, Alex s-a gândit o clipă, apoi s-a dus în bucătărie după mai multă cafea". Nu pot să cred", murmură el. Lucrurile începeau să se limpezească şi deveneau tot mai clare cu fiecare ocazie când deschidea Biblia.

A recitit încet, text după text. Faptei 3: 14; Fapte 13: 42 – 44; Fapte 16: 13; Fapte 17: 2 – 4; Fapte 18: 3, 4. În fiecare ocazie, Pavel se închina atât cu iudeii, cât şi cu creştinii dintre neamuri. Şi, de fiecare dată, se întâlneau într-o zi de Sabat.

O senzaţie ciudată îi încerca lui Alex stomacul. Era teama că în viaţa lui vor avea loc mari schimbări. Nu putea şti unde va ajunge, dar ştia că va fi nevoit să ia o hotărâre.

Se încălţă cu pantofii sport, mâzgăli un bilet pentru Melanie, îl fluieră pe Toots şi ieşi să alerge. Alături de câinele credincios, se îndreptă spre parc, să mediteze.

APITOLUL 5

— Mike, trebuie să vorbesc cu tine. Mă poţi suna?

Alex puse telefonul jos, sperând ca Mike să îşi verifice cât de curând mesageria vocală.

Mike Silver era tânărul pastor al unei comunităţi mari din suburbia oraşului. El şi Alex jucau tenis împreună, trei dimineţi pe săptămână, la YMCA (Young Men's Christian Association – Asociaţia Tinerilor Creştini – nota trad.). Inteligent şi cu o viaţă spirituală

consacrată, îi devenise un prieten apropiat. Cu toate că familia Bowen nu frecventa biserica lui, după partide, Mike şi Alex se rugau adeseori împreună și discutau despre felul în care Dumnezeu le conducea vieţile. Alex ştia că putea discuta deschis cu Mike.

— Salut, Al, ţi-am primit mesajul, a sunat Mike o oră mai târziu. Despre ce e vorba?

— Am nevoie să stau de vorbă cu cineva şi nu vreau să-l deranjez pe pastorul nostru până nu-mi clarific eu anumite lucruri. Cred că ar intra în defensivă, confruntat cu ceea ce vreau să discut. Există vreo posibilitate să luăm mâine prânzul împreună?

— Desigur. Unde vrei să ne întâlnim?

— Am putea la mine acasă? Melanie ne poate face o oală de supă bună şi nişte sandvişuri şi putem discuta în linişte.

— Foarte bine, oricum voiam să văd unde locuiţi. Al, e totul în regulă? Vocea ta prevesteşte ceva rău…

— Nu! E-n regulă… Cred… Adică nu îmi părăsesc soţia, nu am avut o aventură, dacă la asta te referi, și afacerile merg strună. Doar că am studiat nişte lucruri în Biblie care sunt noi pentru mine.

— Şi eşti sigur că nu vrei să vorbeşti prima dată cu pastorul tău?

— Ştiu că trebuie să vorbesc şi cu el. Dar nu încă. Am nevoie de cineva neutru, care pur şi simplu să mă asculte fără să fie şocat. Când voi fi sigur de mine, voi vorbi şi cu dumnealui.

— Bine, frate, te înţeleg, răspunse Mike. Voi fi acolo mâine la prânz. Vrei să-mi aduc şi Biblia?

— Da, te rog, adu-o.

Melanie făcea cea mai bună supă minestrone din lume. Alex era convins de aceasta. Zâmbea, privind-o cum tăia ceapa. Îndată, aroma legumelor, a cărnii, a fasolei şi a misterioaselor mirodenii a umplut casa. Supă şi pâine proaspătă cu mălai – doar mireasma acestei combinaţii atât de sudice tripla pofta de mâncare. Când Melanie s-a întors pentru un moment spre chiuvetă, Alex s-a furișat în spatele ei şi, cu lingura de lemn, a furat o înghiţitură.

În clipa aceea a sunat soneria de la uşă şi Melanie l-a prins.

Fugărindu-l de-a lungul holului, a aruncat cu un ştergar după el şi l-a ameninţat jucăuş cu degetul. Alex a adunat ştergarul de pe jos şi, deschizând uşa, a dat de Mike, care adulmeca de zor.

— Aşa miroase tot timpul pe aici? a întrebat el. Mamă!! Se simte în tot cartierul. Ce se fierbe acolo?

Alex a râs.

— După ce îi vei gusta supa, vei şti de ce Melanie e considerată cea mai bună bucătăreasă din partea aceasta a oraşului, zise Alex şi se dădu la o parte, făcându-i loc lui Mike să treacă pragul. Te rog, dă-mi haina să o pun în cuier, a adăugat el. Dacă vrei să te speli pe mâini înainte de masă – prima uşă la stânga. Melanie deja serveşte supa.

— Melanie îşi merită din plin reputaţia, declară Mike după a doua farfurie de supă. Îmi dai şi mie reţeta sau o ţii secretă? o întrebă el.

— Mai vedem, zâmbi Melanie. Mai întâi, ce ziceţi de nişte fursecuri cu ciocolată?

— Păi, n-ar trebui să mai mănânc, dar, dacă tot insişti, iau unul, râse Mike. Am o cutie de prăjituri în birou pe care Charlene o aprovizionează; ea mi le dă să mă îndulcesc, dar problema e că se adună o groază de calorii de care trebuie să scap la tenis.

— Băieţi, până vă apucaţi de discutat, vin şi eu cu prăjiturile, zise Melanie, intrând în bucătărie.

— Nu stai şi tu cu noi? sugeră Mike. Hai că te ajutăm să strângi masa. Zece minute mai târziu s-au instalat toţi în sufragerie, cu Bibliile în mână.

— Al, păreai destul de îngrijorat la telefon, începu Mike. Despre ce e vorba?

— Acum două săptămâni, am angajat un om nou, explică Alex. Îl cheamă Clark Hanson şi e cel mai bun inginer proiectant pe care l-am avut vreodată. E atent, minuţios, rapid. Nu numai că îşi face lucrul pentru care l-am angajat, dar reuşeşte să mai facă şi pe deasupra.

Treaba a mers strună până joi după-amiază, când a venit la mine şi mi-a zis că are nevoie de sâmbăta liberă. De fiecare sâmbătă. Potri

 vit credinţei sale, Dumnezeu doreşte ca el să i se închine în a şaptea zi a săptămânii.

Îţi poţi imagina cum am reacţionat. La noi în firmă, sâmbăta e ziua în care recuperăm ce ne-a rămas din timpul săptămânii. Şi eu mă aştept ca toţi angajaţii mei să fie la serviciu – e obligatoriu. Uneori, dacă reuşim să ne terminăm treaba, plecăm mai repede, dar nu înainte de prânz. Şi tipul acesta, Clark, s-a oferit să facă ore suplimentare în oricare altă zi, numai ca să nu-şi piardă întâlnirea cu Dumnezeu în fiecare săptămână.

Mike l-a ascultat în linişte pe Alex, aşteptând să termine relatarea.

— Sincer, sunt între ciocan şi nicovală, continuă Alex. Am nevoie de el şi ştiu că ridică nivelul de muncă în întregul departament de proiectare. Dar, pe de altă parte, nu pot ceda pentru un singur om. Dacă fac aceasta, tot personalul va fi nemulţumit.

— Şi ce ai făcut? întrebă Mike

— Melanie şi cu mine ne-am gândit să îl convingem să-şi schimbe părerea. La sfârşit de săptămână, am studiat toate textele despre închinare pe care le-am găsit în Biblie. L-am invitat şi pe pastorul nostru, Francis Baldwin, după serviciul divin, la cină. El ne-a împărtăşit o serie de argumente împotriva închinării în Sabat, dar nu era prea convins de ceea ce zicea.

— Dar a promis că se va ruga pentru noi, adăugă Melanie. Alex încuviinţă, dând din cap.

— În seara aceea, am făcut o listă cu zece puncte pe care le credeam argumente incontestabile în legătură cu adevărata zi de închinare, iar a doua zi m-am întâlnit cu Clark în pauza de prânz.

— Şi ai reuşit să-l convingi? întrebă Mike.

— Mai deloc! se încruntă Alex. Aici e problema. S-a întâmplat exact pe dos. El mi-a spus nişte lucruri de care nu mai auzisem în viaţa mea. Am venit acasă, i le-am arătat şi lui Mei şi nu găsim nicio eroare în ele.

— Ce v-a spus, mai exact? întrebă Mike.

Alex şi-a scos din servietă caietul de notiţe şi, timp de o oră, au trecut peste tot ce studiase el cu Clark. La urmă, s-a uitat la Mike şi l-a întrebat:

— Ei bine, tu ce părere ai? Dacă Clark Hanson are dreptate, atunci cea mai mare parte a bisericilor creştine se înşală amarnic.

Mike se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii îngândurat.

— Alex, ai fost sincer cu mine, aşa că voi fi şi eu la fel cu tine. Deschise ochii şi se aplecă în faţă.

— Dacă tu cauţi pe cineva care să-l contrazică pe Clark Hanson, cred că ţi-ai greşit omul.

— Poftim?!?

Alex şi Melanie se uitau unul la altul, surprinşi.

— Eu mă întâlnesc în mod regulat cu încă doi pastori pentru studiu şi rugăciune, explică Mike. Duhul Sfânt a lucrat cu tărie în vieţile noastre. Unul dintre subiectele pe care le-am studiat este Sabatul. Nu vă pot spune cine sunt ceilalţi doi pastori, dar vă pot spune care este părerea mea.

Mike ezita, încercând să îşi aleagă cu grijă cuvintele.

— Sunt convins – spuse el – că lumea creştină a uitat ceva extrem de important în ceea ce priveşte Sabatul.

Alex şi Melanie s-au uitat din nou unul la altul. Mike a ridicat mâna.

— Staţi aşa, a adăugat el. Şi eu încă studiez subiectul. Sunt în faţa unor schimbări, dar eu şi familia mea am făcut câţiva paşi importanţi în ultimele luni. Acceptarea Sabatului de ziua a şaptea ar avea consecinţe serioase pentru noi, aşa că deocamdată am luat-o mai încet.

— Dar ce se întâmplă atunci cu comunitatea ta? a întrebat Melanie. Doar eşti pastor!

— Nu ştiu ce va aduce viitorul, a admis Mike. Dar pot să spun că acum am descoperit cel mai captivant lucru de când L-am acceptat prima dată pe Iisusân viaţa mea.

— Dar noi? întrebă Melanie. Pe noi ne poţi ajuta să studiem?

Se întinse după platoul cu fursecuri şi îi servi pe cei doi. Mike scutură din cap, dar apoi râse şi servi încă un fursec.

— În primul rând, să vă împărtăşesc câteva informaţii de fond; cred că vă vor ajuta.

Mike s-a întins după portofel, din care a scos o fotografie învechită. Melanie şi Alex s-au aplecat să vadă mai bine. Era o fotografie de familie.

— Acesta sunt eu, aici sunt părinţii mei şi restul familiei, explică Mike. Eu mă trag dintr-o familie modestă. Tata şi mama erau muncitori şi aşa ne-au crescut şi pe noi. Deci, eu sunt un înrăit al muncii, mi-e în sânge.

A pus fotografia la loc şi a continuat:

— Uram ritmul şi rutina în care trăiau părinţii mei. Nu apucam să îi văd niciodată. Nici nu prea am apucat să îi cunosc. Aparţineam şi noi unei biserici, pe care nu o frecventam decât de Paşti. Mi-am promis că, atunci când voi fi eu mare, în familia mea, altfel vor sta lucrurile.

Zâmbi cu amărăciune:

— Şi acum, iată-mă pastor! Nu ştiu câţi pastori cunoaşteţi voi, dar vă spun eu, e mult de lucru. Este probabil una dintre profesiile cele mai devoratoare de timp din lume. Unul dintre prietenii mei a încercat să mă avertizeze de acest lucru atunci când mă pregăteam să intru în pastoraţie. Mi-a spus: „Mike, îţi vei iubi slujba, dar e un lucru de care trebuie să fii conştient: nu vei fi niciodată în stare să te culci cu senzaţia că ţi-ai terminat treaba. Întotdeauna mai ai ceva de făcut. Stabileşte-ţi limite precise, altfel slujba te va mânca de viu”.

Un pod peste timp

— E un sfat bun pentru noi toţi, adăugă Alex.

— Chiar este şi îmi doresc să-l fi ascultat! spuse Mike. Chariene şi cu mine ne-am început activitatea de slujire la biserica din Alder Valley, imediat după ce ne-am căsătorit. Ne simţeam atât de bine văzând că eforturile noastre sunt răsplătite! Era mare nevoie de noi în comunitate, iar biserica pur şi simplu ne iubea. Dar, pe măsură ce biserica creştea, am ajuns să lucrez câte şaisprezece sau optsprezece ore pe zi şi lucrurile au luat o altă întorsătură.

Eram cu familia într-o vacanţă în Minnessota. Brusc, am realizat că, pentru prima dată în ultimii cinci ani, eram singuri. Priveam copiii cum se jucau şi, cu amărăciune, mi-am dat seama că de-abia îi cunoşteam. Petrecusem prea puţin timp cu familia mea. Soţia mea şi cu mine ajunseserăm ca doi străini.

Mike îşi scoase ochelarii şi-i examina o vreme.

— Ştiţi, continuă el, mă doare să recunosc, dar, la un moment dat, ne-am întrebat dacă ne mai iubim unul pe celălalt. Relaţia noastră se rezuma la formalităţi. Nu era altceva decât: „Bună dimineaţa", „Salut", „Poţi să-l duci pe Evan la meciul de baschet?"

— Dar tu te înţelegeai întotdeauna atât de bine cu membrii din comunitatea ta, remarcă Alex.

— Da, însă chiar şi relaţia mea cu Dumnezeu suferea. Într-adevăr, ţineam nişte predici la care veneau oameni din cealaltă parte a oraşului să le asculte. Ritmul de creştere al bisericii era exploziv. Dar, în adâncul sufletului meu, eram o scoică goală. Voiam să fiu un om al lui Dumnezeu, însă slujba mea îl măturase pe El afară din viaţa mea. În vacanţa aceea, ne-am trezit amândoi şi ne-am decis să facem ceva. Dar nu ştiam de unde să începem. Ne luptam cu o caracatiţă şi nu ne puteam elibera din tentaculele ei.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Alex.

— Într-una dintre zile, pastorul meu asistent şi-a băgat capul pe uşa biroului şi mi-a arătat o carte numită *A Pause for Peace* (O
 pentru pace). Era scrisă de un evreu convertit la creştinism. Clifford Goldstein era numele lui. Nu auzisem de această carte până atunci, dar asistentul meu mi-a spus că era curios şi că avea câteva întrebări pentru mine. Aşa că am luat cartea acasă, am aruncat-o pe vraful de cărţi de lângă pat şi am uitat de ea.

Însă titlul cărţii îmi sărea în ochi de fiecare dată când intram în dormitor, a continuat Mike. O pauză... pentru pace. Exact lucrul de care aveam eu nevoie! Dar nu aveam timp pentru ea, aşa că am aşezat o altă carte deasupra ei, ca să n-o mai văd. Însă, până la urmă, mi-am luat timp într-o după-amiază şi am citit-o.

— Şi a fost bună? întrebă Alex, luând stiloul ca să-şi noteze titlul.

— Dacă a fost bună? Mi-a schimbat viaţa! Autorul începe cartea descriindu-mă tocmai pe mine. El detaliază alergătura, cursa aceasta nebună în care trăiesc cei mai mulţi creştini americani. El vorbeşte despre faptul că am ajuns atât de ocupaţi, încât, în curând, nu vom mai avea deloc timp pentru lucrurile care contează cu adevărat, pentru Dumnezeu şi pentru familie. Apoi arată soluţia.

— Care ar fi… să te muţi într-o colibă, în pădure? sugeră Melanie. Ea şi Alex stăteau încordaţi pe marginea scaunului, aşteptând miracolul.

— Nu chiar, răspunse Mike. Din clipa în care ne-a creat, Dumnezeu cunoştea nevoile noastre. Ca împărat al Universului, El a decretat un edict divin, prin care garanta că noi vom putea petrece timp preţios cu El şi unii cu alţii. Geneza relatează că Dumnezeu a petrecut şase zile creând latura fizică a lumii noastre. Apoi, în ziua a şaptea, El a creat un monument de aducere-aminte în timp. Din fiecare săptămână El a pus deoparte douăzeci şi patru de ore pentru un scop sfânt.

— Teoria aceasta seamănă mult cu ceea ce a spus Clark, dădu Alex din cap. Dar, Mike, cum funcţionează aceasta în viaţa de zi cu zi?

— Minunat. Cu toate că eu şi Charlene eram angajaţi în activităţi folositoare, lucram peste puterile noastre şi eram extenuaţi. Dar Dumnezeu ne-a invitat să venim la El şi să ne odihnim în ziua Lui specială. În realitate, e ca un pod care se întinde deasupra timpului şi ne lasă să gustăm un strop din atmosfera Edenului. Ne eliberăm de stres şi ne reîmprospătăm puterile pentru noua săptămână. Este sărbătoarea iubirii în casa noastră. Ne închinăm, ne relaxăm, ne plimbăm, ne bucurăm, cântăm.

Melanie privea cu dor:

— Sună de parcă Dumnezeu ne iubeşte atât de mult, încât vrea să petreacă o zi cu noi în fiecare săptămână fără să fie întrerupt, spuse ea.

— Da, chiar aşa e, zise Mike. Pe măsură ce citeam cartea, am înţeles de ce Diavolul a făcut tot ce a putut, ca să ţină Sabatul de ziua a

şaptea departe de oameni. Sabatul ajută ca dragostea noastră pentru Dumnezeu să înflorească, iar Satana urăşte lucrul acesta!

— Dar încă predici duminica, nu? întrebă Alex.

— Da, dar familia noastră a început să ţină acasă şi Sabatul. M-am îndrăgostit din nou de soţia mea. Şi am început să-mi cunosc copiii.

Mândru, Mike a scos o altă fotografie din portofel şi i-a dat-o Melaniei.

— Am descoperit că am nişte copii nemaipomeniţi. Dar, mai mult de atât, descopăr că pot avea o relaţie cu Dumnezeu mult mai frumoasă decât am putut visa vreodată.

— Dar ce faceţi de fapt în Sabat? întrebă Alex.

— Biblia descrie Sabatul ca fiind perioada de douăzeci şi patru de ore, de la apus de soare, vineri, până la apus de soare, sâmbătă.

56 Dan NI. Appel răspunse Mike, aşa că noi punem acest timp deoparte. Şi am creat nişte tradiţii ale familiei Silver, în mod special pentru această zi.

— Ca tradiţiile de Crăciun? se interesă Melanie.

— Cam aşa ceva, numai că de acestea ne bucurăm în fiecare săptămână, în primul rând, vineri e ziua de pregătire. Charlene găteşte toată mâncarea pentru Sabat, pentru ca în această zi să poată fi liberă. E ca atunci când ai musafiri şi pregăteşti totul mai înainte, pentru ca atunci când sosesc să stai cu ei.

Melanie zâmbea, în timp ce Mike a continuat:

— De asemenea, vineri, înainte de asfinţitul soarelui, facem curăţenie în toată casa. Cartea rabinului Abraham Heschel ne-a dat câteva idei foarte preţioase în sensul acesta. Evreii au sărbătorit Sabatul timp de mii de ani şi au nişte idei fantastice pentru a-l face special. Heschel descrie Sabatul ca fiind o regină care vine în vizită în fiecare săptămână. Le-am prezentat această idee şi copiilor şi i-am întrebat cum le-ar plăcea să arate casa pregătită pentru vizita reginei Angliei. S-au prins imediat. Acum le face plăcere să pregătească casa pentru regina noastră, Ziua de Sabat.

— Şi cred că şi Charlene se simte mult mai bine că are casa

curată o dată pe săptămână, remarcă Melanie.

— Cu siguranţă, aprobă Mike. Vineri, cu puţin înainte de apusul soarelui, ne pregătim să întâmpinăm sărbătoarea. Televizorul e scos din funcţiune, ascultăm muzica noastră creştină favorită; aprindem lumânări în toată casa. Cum apune soarele, casa se umple de aroma cerească a mâncării gătite de Charlene. Întotdeauna găteşte ceva deosebit pentru întâmpinarea Sabatului. Uneori, supă de cartofi şi cozonac, alteori, pâine de mălai şi căpşuni sau supă de fructe fierbinte şi pâine prăjită.

— Mi se face iarăşi foame, râse Alex.

Mike chicoti.

— Cred că şi supa lui Melanie s-ar potrivi de minune, spuse el. În timp ce soarele apune, ne adunăm în sufragerie pentru a-i întâmpina pe Dumnezeu şi pe regină – Ziua de Sabat – în căminul nostru. Cântăm, ne rugăm şi îi mulţumim pentru ce este El şi pentru tot ce a făcut pentru noi. După cina la lumina lumânărilor, citim şi le spunem povestiri copiilor. Ne luăm timp să ne cunoaştem mai bine şi râdem şi plângem împreună. Nu e nicio grabă, nu suntem legaţi de timp.

— Pun pariu că le place mult copiilor, remarcă Alex.

— Bineînţeles că le place mult, spuse Mike. Însă, vineri seara, copiii se culcă devreme. La fel facem şi noi. Uneori suntem atât de obosiţi, încât adormim imediat. După o săptămână lungă, nu-ţi vine să crezi ce bine e să poţi dormi nouă sau chiar zece ore.

— Ba cred, spuse Alex. Melanie încuviinţă dând din cap.

— Alteori, ne luăm timp să ne bucurăm unul de altul.

— Bun, deci aşa e vineri seara. Dar ce faceţi sâmbăta? întrebă Melanie.

— Nicio săptămână nu e la fel, zise Mike. De fapt, noi doar am început aceste tradiţii de Sabat. Uneori mergem în vizită pe la prieteni. Alteori ieşim în natură… Putem face atâtea! Atâta timp cât ceea ce facem nu ne distrage atenţia de la sfinţenia zilei şi a prezenţei lui Dumnezeu şi nu strică părtăşia. Cel puţin două Sabate pe lună invităm câte o familie să ni se alăture. În felul acesta, le oferim ocazia să

descopere ce înseamnă să serbezi Sabatul. În final, închidem Sabatul aşa cum l-am început, conchise Mike. La apusul soarelui ne adunăm pentru a cânta şi a ne ruga împreună.

Alex şi Melanie stăteau în tăcere. Mike a oftat.

— Iubesc Sabatul şi aştept ziua în care îl voi putea sărbători împreună cu alţi creştini. Nu ştiu când va fi acea zi, dar mă rog ca acest lucru să aibă loc într-o zi şi în biserica mea.

Privind nerăbdător la Alex şi Melanie, el întrebă:

— Vă puteţi imagina cum va fi să ne închinăm în cer, în prezenţa lui Dumnezeu însuşi? închipuiţi-vă bucuria, libertatea, entuziasmul, muzica! Dacă Sabatul e o pregustare a cerului, atunci cred că felul în care ne închinăm în Sabat ar trebui să oglindească atmosfera cerului. De aceea, ar trebui să facem din el o zi foarte specială.

— De ce nu mai ţin creştinii Sabatul? întrebă Alex.

— Nu sunt sigur de ce, dar ştiu un lucru. Oricare biserică, dacă ar înţelege binecuvântarea şi s-ar închina astfel, ar fi cu adevărat irezistibilă. Dacă membrii mei voi fi deschişi la acest adevăr, Alder Valley va deveni o astfel de biserică.

— Mike, e minunat, şopti Melanie blând, ştergându-şi ochii înlăcrimaţi şi aruncându-i o privire lui Alex. Îmi doresc atât de mult să pot trăi şi eu tot ce ai descris tu.

— Poţi, Melanie, o asigură Mike. Dumnezeu binecuvântează din belşug pe oricine îşi pune timp deoparte pentru El.

— Unii oameni din comunitatea ta nu vor înţelege aceasta, remarcă Alex.

— E adevărat, răspunse Mike. Sincer, nu ştiu cum va afecta acest lucru vieţile noastre. Dar ştiu că Dumnezeu ne conduce, iar El vrea ca noi să le spunem şi altora. Dacă biserica mea va accepta aceasta, Domnul să fie lăudat!

— Şi dacă nu poate? întrebă Alex.

— Atunci, Domnul are o altă lucrare pregătită pentru mine. Studiul Bibliei mi-a oferit o înţelegere mai profundă a voii lui Dumnezeu. Ca lider spiritual al bisericii mele, am datoria să îi

împărtăşesc ce am descoperit. E adevărat că uneori mă sperii, dar mă rog ca Domnul să mă ajute să le împărtăşesc ideile acestea într-un mod atractiv.

Mike aruncă o privire la ceas şi se ridică să plece.

— Nu mi-am dat seama că vorbim de atâta timp. Melanie, chiar mi-ar plăcea să-mi scrii şi mie reţeta aceea, dacă vrei să mi-o dai.

— Mă simt onorată, zise Melanie, în timp ce îl conducea la uşă. Îţi voi trimite reţeta prin Alex, data viitoare când jucaţi tenis. Şi, te rog, spune-i lui Charlene că mi-ar face plăcere să o cunosc.

— În regulă, răspunse Mike în timp ce ieşea pe uşă. Poate voi, doamnelor, aţi putea să ne învăţaţi câte ceva despre tenis.

Jirul!”

În

APITOLUL

— Hei, ce aţi mai discutat tu şi Alex în pauzele de prânz? întrebă Scorp, aşezând o nouă schiţă pe masa lui Clark.

Punând amândouă mâinile pe birou, se aplecă spre Clark.

— Încă ţii să-l convingi să se închine sâmbăta?

— Ce vrei să spui, Scorp? întrebă prudent Clark.

— Ştii bine ce vreau să spun. În prima săptămână când ai venit aici, Alex mi-a spus că voiai sâmbăta liberă, aşa că i-am împrumutat nişte cărţi pe această temă. Nu cred că trebuie cineva să-şi bată prea mult capul ca să-şi dea seama despre ce aţi discutat. Oricum, aş dori să discut şi eu cu tine. Hai să luăm prânzul împreună. Fac eu cinste.

— Desigur, mi-ar face plăcere. Lasă-mă puţin, să termin ce am aici şi, într-o oră, voi fi liber.

După ce au găsit o masă liberă într-un colţ la Pizzeria Antonelli şi şi-au comandat prânzul, Scorp a intrat direct în subiect.

— Clark, te-am urmărit până acum şi eşti un tip de treabă, dar mai ai câte ceva de învăţat despre Biblie şi religie.

— Da, zise Clark, ridicându-şi privirea. Cred că ai dreptate.

— Eşti total greşit în legătură cu Sabatul! Porunca a patra, e

drept, face parte din Lege, dar noi ne aflăm acum deja sub har. Prin urmare, nu mai suntem obligaţi să ţinem Legea. Oamenii ca tine doar induc lumea în eroare cu poveştile astea despre Sabat. Complică sistemul de închinare, aşa cum făceau fariseii pe vremea lui Iisus.

Clark a încercat să spună ceva, însă Scorp a continuat:

— Nu ştiu exact ce i-ai spus lui Alex, dar ar fi mai bine să nu-i mai împui capul cu tot felul de prostii. El e un creştin devotat, dar nu e teolog. Dacă e nevoie, te bat şi în cuie, numai să nu-ţi mai răspândeşti ideile alea. Ne-am înţeles?

Clark se ruga în linişte, în timp ce Scorp se răstea. Când Scorp a tăcut o clipă, Clark a spus:

— Scorp, sunt de acord cu tine – creştinii sunt sub har, şi nu sub Lege. Dar aceasta nu ne dezleagă de păzirea Legii.

Clark tăcu în timp ce chelnerul Le-a aşezat pe masă farfuria cu pizza şi paharele cu suc.

— Pentru mine, a fi sub Lege înseamnă a fi sub condamnarea Legii. Adică înseamnă să fiu condamnat la moarte fiindcă am călcat Legea. Dar a fi sub har înseamnă să ai parte de iertarea lui Dumnezeu prin Iisus Hristos.

Scorp se ridică şi îşi puse pe farfurie mai multe felii de pizza abu-rinde, apoi, sarcastic, întrebă: – Şi?

— Iertarea nu înseamnă neapărat că suntem iarăşi liberi să călcăm Legea lui Dumnezeu. Dacă eu calc legea şi sunt prins, tot ajung la tribunal, nu? în acest caz, ajung sub condamnarea legii. Acum, să zicem că judecătorului i se face milă de mine şi mă iartă. Îmi dă acest fapt dreptul ca să calc iarăşi legea? Dacă, de exemplu, guvernatorul îmi acordă clemenţă, pot ucide din nou?

— Nu, răspunse repede Scorp.

— După părerea mea, cei care au fost achitaţi, dacă au un dram de recunoştinţă, vor dori să ţină legea *din cauză că* au fost achitaţi, rezumă Clark.

— Dar Pavel spune că nimeni nu poate fi mântuit ţinând Legea, reluă Scorp ideea. Oricât te-ai strădui, nu vei fi niciodată destul de bun

ca să fii mântuit.

— Ai perfectă dreptate! zise Clark, şi dădu din cap în timp ce se servea cu o a doua felie de pizza. Dar Pavel spune, de asemenea, în Romani 3: 31, că prin credinţă noi întărim Legea. Legea nu este desfiinţată prin credinţă. El mai spune, în 1 Corinteni 7: 19, că ceea ce contează e ţinerea Poruncilor lui Dumnezeu.

Scorp se opri din mestecat şi, cu gura plină, înghiţind pe nemestecate, ripostă:

— Nu eşti creştin dacă tu crezi că poţi fi mântuit ţinând Legea. Ăsta-i numai legalism iudaic!

— Scorp, să clarificăm ceva. Niciun om n-a putut păzi Legea lui Dumnezeu îndeajuns, ca să se salveze. Dar tu pierzi din vedere un lucru. De exemplu, când îţi faci măsurătorile pe teren, foloseşti te-odolitul pe post de lopată?

— Nu te prosti! Unde vrei să ajungi?

— Un teodolit nu a fost făcut ca să sapi cu el şi, făcând aceasta l-ai distruge, nu-i aşa? însă, doar pentru că nu poţi folosi teodolitul ca să sapi şanţuri cu el, nu înseamnă că nu are o întrebuinţare. Acelaşi lucru e valabil şi în privinţa Legii lui Dumnezeu. Amândoi suntem de acord că nu ne mântuim păzind Legea. Nu acesta e rostul Legii.

— Sunt de acord. Şi atunci care mai e rostul Legii? mormăi Scorp.

— În Romani 3: 20 şi 7: 7, Pavel spune că rostul Legii e să ne arate când păcătuim. Iar în Romani 5: 13, se spune că Dumnezeu nu ar putea să ne ţină în seamă păcatul dacă nu ar exista Legea. Sabatul face parte din această Lege. De fapt, e singura parte a Legii pe care cei mai mulţi creştini nu o acceptă.

— Ascultă, îl întrerupse Scorp. Sabatul face parte din Legea Vechiului Testament. Noi nu ne mai aflăm sub Legea aceea.

— Bun. De exemplu, să zicem că vine cineva şi îţi cere voie să se culce cu soţia ta, spuse Clark. Sunt sigur că l-ai refuza. Atunci, el te-ar întreba: „De ce nu?” Tu ai deschide Biblia şi i-ai arăta Cele Zece Porunci. Din Vechiul Testament. Acelaşi lucru ar fi valabil şi pentru

minciună, înjurături sau furt. Dar, dacă cineva menţionează Sabatul de ziua a şaptea, dintr-odată Legea a fost desfiinţată. Nu poţi merge pe două cărări, Scorp. Ori au fost desfiinţate toate Cele Zece Porunci, şi atunci putem minţi, înşela, fura şi ne putem culca cu nevestele altor bărbaţi, ori Legea lui Dumnezeu este încă în vigoare, şi atunci trebuie să o respectăm în întregime.

Scorp nu avea de gând să se lase dădăcit de un proiectant cu douăzeci de ani mai tânăr decât el. Ştergându-şi gura cu un şervet, spuse:

— Bine, sunt de acord cu tine că ascultarea de Lege e importantă. Darascultarea aceasta nu se referă la Legea veche. Cele Zece Porunci fac parte din vechiul legământ. Pavel spune că noi ne aflăm acum sub un legământ nou, care ne eliberează de sub legea veche.

Cu aceasta, Scorp şi-a mai luat o felie de pizza.

— Dar, în Biblie, legămintele înseamnă de fapt nişte acorduri privind Legea şi nu constituie ele Legea, răspunse Clark. De fapt, cuvântuljegământ” în sine, înseamnă” acord”, şi nujege”. Legământul cel vechi, dacă eu am înţeles bine, era acordul israeliţilor de a respecta Legea lui Dumnezeu, prin puterea lor, prin faptele lor. Nu au reuşit, aşa cum păţeşte oricine încearcă acest lucru, amândoi ştim aceasta, însă noul legământ e total diferit.

— Cum adică e *diferit*? îl ironiza Scorp.

— În primul rând, e bazat pe făgăduinţe mai bune. În Evrei, capitolul 8, ni se spune că vechiul legământ se sprijinea pe făgăduinţe nedesăvârşite-ale poporului Israel şi ale noastre. Însă, în legământul cel nou, Domnul Iisus promite să locuiască în noi. Legea e scrisă în

Inimile noastre. Aşa cum zice David în Psalmi 119: 174, Legea devine o desfătare.

Încercând să destindă tensiunea discuţiei, Clark adăugă:

— Ce zici, nu te bucuri de faptul că Legea îmi interzice să te omor? Altfel, de exemplu, mă pot enerva şi scap de tine dacă îmi dai de făcut un desen foarte greu la birou.

Scorp zâmbi cu jumătate de gură.

— Despre treaba asta cu Sabatul, zise el. Nu-ţi dai seama că oricum nu contează ce zi din săptămână ţii, atâta timp cât te închini într-una din cele şapte zile?

— Aşa zici? răspunse Clark. Atunci de ce insişti atât de mult că ar trebui să ne închinăm duminica?

— Pentru că aşa face toată lumea.

— Nu toată lumea. Din populaţia Statelor Unite, mai puţin de 50% sunt închinători activi. Iar unii dintre aceştia se închină în Sabat. Evreii, de asemenea, se închină în Sabat, ca să nu mai vorbim de musulmani, care se închină vinerea. Iar păgânii ţin tot felul de zile. Dacă te-ai afla într-o ţară musulmană, ai ţine vinerea, ca să fii în pas cu toată lumea?

— Probabil că nu.

— Şi dacă ai trăi în Israel, te-ai închina sâmbăta, ca să nu ieşi în evidenţă faţă de restul populaţiei?

— Nu.

— Deci problema nu e dacă ne acomodăm după moda majorităţii, ci e identitatea adevăratei zile de închinare.

— Clark, nu ziua e problema, insistă Scorp. De ce faci din ţânţar armăsar?

Masa se cutremură sub pumnul lui şi sucul se vărsă din pahare.

— Eu cred că Sabatul e important fiindcă e important pentru Dumnezeu, răspunse Clark. Îi poţi spune lui Millie: „Uite, n-are importanţă când ne sărbătorim aniversarea, orice zi e bună”?

— Nu, nu cred că ar înghiţi aşa ceva, spuse Scorp.

— Aşa mă gândeam şi eu. Tu sărbătoreşti aniversarea într-o zi anume, fiindcă acest lucru e important pentru persoana pe care o iubeşti. Când a dat Legea pe Muntele Sinai, Dumnezeu Le-a spus oamenilor să îşi amintească de ziua *a şaptea*. E comemorarea Creaţiunii. În Deuteronom, capitolul 5, se spune că este şi comemorarea mântuirii noastre. Dumnezeu nu a spus niciodată că oricare zi e bună, că putem serba orice zi.

— Ceea ce contează, declară Scorp, e spiritul, nu litera Legii.

— Pentru mine, a ţine spiritul Legii înseamnă să o păzesc cu toată inima şi cu tot sufletul, răspunse Clark.

Enervarea lui Scorp creştea.

— Ascultă aici, oricum nu putem ţine Sabatul pe care Dumnezeu l-a instituit la Creaţiune, bolborosi el. De atunci, au trecut cel puţin şase mii de ani. Cum putem şti sigur că ne închinăm în ziua corectă?

— Foarte simplu, răspunse Clark. Acelaşi Dumnezeu care a creat lumea i-a reamintit de Sabat poporului Său când i-a dat Legea pe Muntele Sinai. Dacă israeliţii s-ar fi încurcat în numărarea zilelor, eu cred că El i-ar fi corectat. Şi, de atunci încoace, cel puţin evreii au ţinut Sabatul. În plus, Domnul Iisus ar fi corectat orice erori în vremea cât a fost pe pământ. Noi avem calendare din timpul Lui, deci ştim că ciclul săptămânal nu s-a schimbat de atunci.

— Dar cum rămâne cu schimbarea de calendar care a avut loc acum câteva sute de ani? întrebă Scorp.

— Da, cred că a fost prin 1582, continuă Clark, dar zilele săptămânii nu s-au schimbat. Doardata s-a schimbat într-o joi, 4 octombrie, şi a doua zi, vineri, a fost 15 octombrie, ca să recupereze zilele pentru o grămadă de ani bisecţi de care nu se ţinuse seama. Dar săptămâna a rămas aceeaşi. Poţi găsi explicaţia în orice enciclopedie bună.

Venele de pe gâtul lui Scorp s-au îngroşat în timp ce se chinuia cu ultima înghiţitură de pizza, de parcă ar fi fost gumă de mestecat. Brusc, schimbă subiectul.

— Ştii ce mă oftică pe mine la oameni ca tine? întrebă el. Te crezi mai bun decât restul lumii. Crezi, nu-i aşa, că toţi cei care se închină duminica au semnul fiarei. Fii sincer cu mine! Crezi că eu voi ajunge în iad, fiindcă ţin duminica.

Scorp vorbea tot mai repede.

— Ei bine. Ascultă, băiete, cred că vei fi foarte surprins de cine se va găsi în iad până la urmă. Hanson, eşti cam cu nasul pe sus, ştii asta? Te crezi singurul creştin de pe lumea asta, dar să ştii că nu eşti!

La strigătele lui Scorp, clienţii de la celelalte mese au ridicat capetele.

— O mulţime de oameni care se închină duminica sunt cu mult mai aproape de Dumnezeu decât eşti tu. Chiar crezi că cineva îşi va pierde mântuirea din cauza unei zile? Lasă-mă-n pace!

— Scorp, spuse liniştit Clark, nu cred că ai semnul fiarei, pentru că ţii duminica. De fapt cred că nu are încă nimeni semnul. Dar sunt convins că şi lucrurile mici contează mult în ochii lui Dumnezeu.

— Dă-mi un exemplu, a cerut Scorp.

— Ce zici, mâncatul unui singur fruct e lucru mare? Şi totuşi a fost destul de important pentru a-i alunga pe Adam şi Eva din Grădina Eden. O caisă, un măr sau orice o fi fost, nu pare mare lucru. Dar pentru Dumnezeu simboliza mult mai mult – loialitatea faţă de El.

— Acum schimbi subiectul, spuse Scorp.

— Stai puţin, făcu semn cu mâna Clark, cred că aceeaşi dinamică a valorilor va decide lucrurile şi la sfârşitul timpului lumii acesteia. Ai dreptate, o zi nu înseamnă mare lucru, dacă Dumnezeu nu-i acordă importanţă. Însă El i-a acordat. Credincioşia oamenilor din ultimele zile va fi încercată prin respectarea zilei pe care a sfinţit-o El. Eu nu îi

critic pe cei care au ales să se închine într-o altă zi, adăugă Clark. Nu am dreptul să îi judec. Totuşi am datoria să îi avertizez pe oameni în această privinţă. Şi, de asemenea, simt că oricine nu a experimentat păzirea Sabatului pierde o binecuvântare enormă.

Scorp se ridică şi ieşi furios din restaurant. Clark achită nota de plată şi se întoarse singur la serviciu.

Alex s-a oprit la masa lui Clark în acea după-amiază, să-l roage să deseneze schiţa unui nou proiect.

— Hei, ţi-am simţit lipsa azi, la masa de prânz. Aş avea câteva întrebări pentru tine.

— Am prânzit cu Scorp astăzi, răspunse Clark.

— Aha.

— N-am ştiut că vrei să vorbeşti cu mine şi Scorp s-a oferit să-mi facă cinste.

— Şi unde te-a dus, la Antonelli? Ray Antonelli face cea mai bună pizza din oraş, dar îţi garantez că vei avea nevoie de ceva medicamente care să-ţi ajute digestia! Nu ştiu ce bagă în pizza, nişte chestii care cad greu, în orice caz.

— Da, acolo am mâncat, dădu din cap Clark. Oricum, încă mă simt bine. Uite, dacă vrei, ne putem întâlni mâine la prânz, cu mâncare la pachet. Sunt curios să aud ce te frământă.

Scorp asculta în linişte, fără să-şi ridice privirea de la lucru. Se hotărî să facă ceva cu Clark Hanson înainte că acesta să-l îmbrobodească de tot pe Alex.

APITOLUL 7

— Aştept mai mult de la tine, Skeeterbug (Ţânţar)!

Mike şi-a amintit de prima ocazie când a auzit propoziţia aceasta. Era primul lui meci cu selecţionaţi de la colegiu, atunci când Georgia a jucat cu Georgia Tech. Când se întâlneau aceste două echipe, se juca pe „viaţă şi pe moarte". Mike a fost de-a dreptul uluit când uriaşul apărător i-a întins mâna, ajutându-l să se ridice. Aşa l-a cunoscut pe Deion Maxwell.

Pe atunci, Mike era subţire, dar iute. Atât de iute, încât tatăl său obişnuia să-i spună că e ca un ţânţar: tot încerci să-l prinzi, dar nu-l nimereşti nicicum. De atunci, l-au numit Skeeterbug.

În schimb, Deion Maxwell era mare. Mare, dar cu pasul atât de uşor şi de rapid, încât toată lumea îl spunea Dragonfly (Libelulă). Săptămâni în şir, ziarele comentau cât de bine se potriveau cei doi jucători. După aceea, an de an, cei doi se întâlneau ori de câte ori Georgia juca cu Georgia Tech.

Dar aceasta a fost cu ani buni în urmă. Acum, în timp ce stătea pe terenul de tenis şi aştepta următoarea servă a lui Deion, Mike şi-a amintit cum se holba peste linia de mijloc a terenului la acest uriaş.

Şi-l amintea mare cât o furgonetă şi rapid ca o maşină de curse, fugărindu-l pe teren.

Mike nu înceta însă să se minuneze de cât de blând era uriaşul acesta. Da, într-adevăr te putea trânti destul de dur ca să-ţi rămână

vânătăi o săptămână întreagă, dar Deion nu era crud. Când meciul lua sfârşit, uriaşul apărător era întotdeauna acolo, rânjind şi întinzând o mână să te ridice.

Acum, Deion ţintise o minge joasă între peretele din dreapta şi pământ.

— Hai, mişcă-te, Skeeterbug, glumi el.

Mike şi-a amintit cum l-a condus pe Deion la Iisus. După bacalaureat, Mike a intrat la seminarul teologic după ce refuzase un contract cu o echipă de pe Coasta de Vest. Deion a fost acaparat de echipa din Dallas. La primul lui meci profesionist, jucând în prima linie ca începător, a fost lovit din unghiul mort, tocmai când încerca să apere o lovitură. Doctorul i-a spus că genunchiul lui nu va mai fi niciodată cum a fost. Suspendat din echipă, cu viitorul strălucit făcut cioburi, a şchiopătat până acasă, gândind cum ar putea să îşi refacă viaţa.

Acolo l-a găsit Mike. În Macon, în sufrageria mamei sale, timp de o săptămână au stat împreună, au vorbit şi au plâns împreună.

În vremea aceea, fotbalul însemna pentru Deion mult mai mult decât un joc. Era viitorul lui. Era şansa de a scăpa din micuţa casă albă, care se afla într-un cartier rău famat. Era ocazia de a le asigura fraţilor şi surorilor lui o educaţie şi mamei sale obosite, puţin confort. Dintr-odată, acest viitor se spărsese în mii de cioburi. Era condamnat la o viaţă de muncitor necalificat în fabrica de mobilă din localitate.

Dar, în clipa în care Deion L-a acceptat pe Iisus ca Mântuitorul şi Domnul său, Dumnezeu i-a condus viaţa într-un mod care întrecea cu mult visele lui de la Liga Naţională de Fotbal. După un an, a întâlnit-o pe Rio, s-au căsătorit şi li s-au născut trei copii

drăgălaşi. Un chirurg de la spitalul din Emory a descoperit o cale de a-i reface genunchiul. Deion a înfiinţat o companie şi vindea mobilă Bibb County în toate statele din Sud. l-a cumpărat o casă nouă mamei lui, iar fraţii şi surorile lui au putut merge la facultate. Şi, pe deasupra, a devenit un excelent jucător de tenis. *E prea bine*! se gândea Mike, în timp ce Deion i-a servit o altă minge la colţ.

Mai târziu, în timp ce se îmbrăcau, după ce făcuseră duş, Deion s-a întors către el.

— Deci, Mike, anul acesta mergem cu maşina ta sau cu a mea?

În fiecare an, familiile Silver şi Maxwell mergeau împreună să vadă meciul dintre Georgia şi Georgia Tech. În fiecare an, mâncau împreună în parcare. Şi, de fiecare dată când prânzul lua sfârşit, cele două familii porneau în direcţii opuse. Din două laturi diferite ale stadionului strigau şi le făceau galerie fostelor echipe.

Presa îi iubea încă pe vechii rivali. După terminarea meciului, învingătorul ducea întotdeauna familia învinsului la Varsity Cafe şi îi făcea cinste cu hamburgeri şi salată de ceapă.

Întinzându-se după tricou, Mike răspunse liniştit:

— Deion, noi nu mergem anul acesta.

— Ce ai spus?!? izbucni Deion contrariat. Cum adică voi „nu mergeţi"? Ştiu că preţul biletelor a crescut, dar te ajut eu.

Se întoarse şi-şi aruncă prosopul ud la spălat.

— Ce-i, ţi-ai pierdut rezervarea la bilete? Frate, da' eu mă duc şi le aduc presa pe cap dacă altfel nu merge. Avem o tradiţie! De cincisprezece ani facem galerie unii împotriva altora. Doar nu vorbeşti serios!

— Ba vorbesc serios. Ştiu că nu prea înţelegi, dar, Deion, pur şi simplu nu pot merge.

— E cumva din cauza mea, Mike? Suntem încă prieteni, nu? Omule, dacă te-am supărat cu ceva, îmi pare sincer rău.

— Nu, nu e asta. E ceva mai greu de explicat.

— Sper că tu şi Charlene nu aveţi...

— Nu, nu, Deion. Ne înţelegem bine. De fapt e chiar ceea ce vreau să-ţi împărtăşesc şi ţie. Ascultă, pot să-ţi fac cinste la prânz? Trebuie să vorbim.

— Sigur, spuse Deion scoţându-şi celularul. Stai numai să îmi sun secretara să îmi anuleze întâlnirile de după-amiază.

După o jumătate de oră, cei doi s-au întâlnit la un restaurant italienesc.

— Spune, frate, care-i treaba? întrebă Deion.

Ridicându-şi privirea de la mâncarea apetisantă din farfurie, Mike a zâmbit:

— Îţi aminteşti de schimbările prin care am trecut în facultate, de faptul că fotbalul a devenit mai puţin important?

— Da.

— Şi îţi aminteşti cum Domnul ne-a condus spre ceva mult mai valoros decât Liga?

Deion dădu din cap.

— Ei bine, Dumnezeu mă învaţă acum ceva nou, Deion. E un nou pas în relaţia mea cu El. Am vrut mai demult să-ţi spun, dar mai întâi a trebuit să mă dumiresc eu. Oricum, acum lucrul acesta a devenit foarte important în viaţa mea. Chiar mai important decât meciul cu Georgia.

— Şicee?

— N-ai să mă crezi.

— Hai să vedem!

— M-am îndrăgostit!

— Cum?!? întrebă ca trăsnit Deion. Dar parcă mi-ai spus că…

— Stai, am glumit numai, râse Mike. De fapt, nu chiar. Am descoperit ceva ce îmi îmbogăţeşte atât de mult relaţia cu Dumnezeu, încât e ca şi cum m-aş îndrăgosti din nou de El.

— Şi ce e?

— Se numeşte Sabat.

— Sabatul? Adică ceva cu sfeşnic, rabini şi Tora? Te converteşti la iudaism?

— Nu. Am descoperit că Dumnezeu a pus deoparte douăzeci şi patru de ore în fiecare săptămână pentru mine, de fapt, pentru orice creştin. E un dar pe care El ni l-a dat la Creaţiune, cu mult înaintea apariţiei iudeilor. Domnul Iisus a ţinut Sabatul. Toţi apostolii l-au sărbătorit. E ca o comoară ascunsă, pe care ne-a dat-o şi am avut-o în buzunar tot timpul, dar am uitat de ea. Acum eu am descoperit-o.

— Omule, te-ai amestecat în vreo sectă sau ceva? întrebă Deion.

— Nu, lasă-mă să îţi explic. La Creaţiune, Dumnezeu ne-a dat

această zi, ca un timp preţios de părtăşie cu El şi unii cu alţii.

Scoţând o Biblie mică din buzunarul de la piept al hainei, Mike a continuat:

— În Marcu 2: 27, 28 ni se spune că Dumnezeu ne-a dat Sabatul ca pe un dar. Fiecare a şaptea zi e specială pentru El. De aceea nu pot merge cu tine la meci.

— Lui Dumnezeu nu-l place fotbalul?

— Nu ştiu, râse Mike. Poate îi place. Dar nu aceasta e ideea. Sabatul ne-a fost dat cu un anumit scop, şi eu simt că fotbalul nu se încadrează aici.

— Şi atunci ce faci în Sabat?

— Dumnezeu ne-a dat Sabatul pentru cel puţin trei motive. Primul e închinarea.

— Adică să mergi la biserică?

— Da, cred că da. Încă mai caut o cale adecvată de a le împărtăşi aceasta celor din biserica mea, însă sper ca, într-o zi, să mă pot închina împreună cu ei. În al doilea rând, e un timp de părtăşie cu familia şi cu prietenii.

— Şi ce, noi nu-ţi suntem prieteni? întrebă Deion.

— Hei, uriaşule, stai un pic, lasă-mă să termin. Timpul petrecut cu prietenii nu poate micşora timpul cu Dumnezeu. Cu alte cuvinte, nu merg la raliuri în Sabat, pentru că atmosfera de acolo nu-mi trezeşte sentimentul prezenţei lui Dumnezeu. E la fel cu schiatul sau chiar şi cu fotbalul echipelor de la universitate. Şi am mai descoperit încă ceva în timp ce am studiat, continuă Mike. Domnul Iisus a făcut aproape toate vindecările în Sabat. Deci Sabatul e o zi de ajutorare a celorlalţi. Vom începe să ne petrecem după-amiezile de Sabat ajutându-i pe alţii.

— Adică pe copiii străzii sau aşa ceva?

— Poate. Pe toţi oamenii care suferă. Capitolul 58 din Isaia ne prezintă o listă întreagă. Ştii, mereu m-am gândit că un creştin ar trebui să facă mai mult pentru semenii lui, dar niciodată nu reuşeam să-mi fac timp. Acum am descoperit că Dumnezeu ne-a dat şase zile pentru munca noastră, dar a păstrat-o pe a şaptea special pentru a-L

sluji. Sunt foarte încântat de această oportunitate şi sper că, într-o zi, veţi putea serba şi voi Sabatul împreună cu noi.

— Nu ştiu… Şi zici că ai citit asta în Biblie?

— Da, în Biblie! Stai să achit nota de plată. Ce zici, te vei gândi? adăugă el. Oricum Tech va pierde, deci cel puţin vei putea face ceva util în timpul acela. Şi, în felul acesta, nu vei cădea pentru o lună în depresie cum ai păţit anul trecut.

— Ei, ei, tu ştii întotdeauna să tachinezi omul, Skeeterbug, rânji Deion. În regulă, mă voi gândi, dar nu-ţi promit nimic.

8

— În sfârşit, îl cunosc şi eu pe tânărul care i-a provocat atâtea nopţi nedormite lui Alex.

Clark îşi ridică privirea din computer şi întâlni ochii blânzi ai lui Francis Baldwin, pastorul lui Alex şi Melanie.

— Se spune că eşti un cercetător sârguincios al Bibliei, adăugă el. Cu o licărire în ochi, îi întinse mâna.

— Nu te mai ridica. Eram în drum spre Alex şi m-am gândit să te cunosc. Am înţeles că luăm împreună prânzul azi, zise Francis, ridicând cealaltă mână, în care avea pachetul cu prânzul.

— Ah, da, abia aştept, bâlbâi Clark.

Francis zâmbi şi se îndreptă spre biroul lui Alex.

— Îţi mulţumesc mult că ai venit, Francis. Dându-i pastorului un scaun, Alex închise uşa.

— Ultimele săptămâni au trecut val-vârtej peste mine. Voiam să discut ceva cu tine, însă, mai întâi, a trebuit să-mi adun singur gândurile. Acum am nevoie de ajutorul tău.

— Mi-ai spus că e în legătură cu inginerul tău proiectant, Clark Hanson.

— Da, ideile lui m-au dat peste cap.

— Are vreo legătură cu ziua de închinare?

— Da. Sincer, am fost dezamăgit de faptul că la noi lipsesc învăţăturile despre Sabat. Înainte să vină Clark, vreau să te întreb ceva. Se pare că Dumnezeu a plănuit la început ca poporul Său să i se închine

în a şaptea zi a săptămânii. Dar acum, practic întreaga lume creştină se închină duminica. Cum s-a făcut schimbarea?

— Alex, mi-ar plăcea să îţi pot da un răspuns temeinic. Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare. Dar am un prieten care cunoaşte istoria bisericească, poate el ar putea să-ţi răspundă.

Se auzi o bătaie la uşă.

— Deranjez?

Clark stătea în pragul uşii cu un pachet de fast-food în mână.

— Nu mi-am adus azi de mâncare, aşa că am fugit repede şi mi-am luat ceva. Sper că mirosul cartofilor-pai să nu vă facă poftă.

— Eşti rău, râse Alex. Ce-ar fi să mâncăm în sala de conferinţe? Tu poţi sta la capătul celălalt al mesei şi aşa aroma va merge în partea cealaltă. Clark, spuse Alex după ce s-au aşezat, chiar acum îi povesteam lui Francis ce mi-ai spus. Îi respect mult opinia şi am vrut să aud şi părerea lui. Nu te deranjează, nu?

— Nu, deloc, răspunse Clark.

După ce au cerut binecuvântarea lui Dumnezeu asupra mâncării, Francis s-a întors către Clark.

— După câte am înţeles, tu te închini în Sabat. Aş vrea să ştiu de ce.

— În două cuvinte, e un semn al dragostei şi al loialităţii. Al iubirii, fiindcă eu cred că Dumnezeu a pus deoparte un timp special pentru mine în fiecare săptămână. Şi al loialităţii, fiindcă L-am ales pe El ca Domn al vieţii mele, când am devenit creştin.

— Bun, continuă, îl încuraja Francis.

Clark se opri puţin să ia o înghiţitură. Apoi rămase îngândurat.

— Ştiţi, nu-mi place deloc să duc gunoiul, începu el. Alex şi Francis au început să râdă.

— De fapt, aş face orice să scap de treaba aceasta, zise Clark. Dar, când soţia mă roagă să duc gunoiul, aproape că îmi place să fac şi treaba asta, fiindcă o iubesc pe soţia mea.

Apucând câţiva cartofi-pai, continuă:

— Când am descoperit că Domnul a pus deoparte douăzeci şi

patru de ore în fiecare săptămână doar pentru a petrece timp cu mine, nu mi-a venit să cred. Dar, odată ce m-am convins, această întâlnire săptămânală a devenit o plăcere pentru mine, chiar dacă uneori aveam greutăţi din cauza ei. Atât de mult a îmbogăţit Sabatul relaţia mea de dragoste cu Dumnezeu, încât nu aş renunţa la Sabat pentru nimic în lume. Cred că nici n-ar fi trebuit să-l compar cu dusul gunoiului. E punctul culminant al săptămânii.

Clark îi aruncă o privire pastorului, apoi şefului său.

— Zilele trecute am citit în Ioan 14: 15 că, dacă îl iubim pe Dumnezeu, vom păzi Poruncile Sale, spuse el. Îl iubesc atât de mult, încât vreau să am timp să stau cu El.

Alex a rămas surprins văzând intensitatea cu care Francis îl urmărea pe Clark.

— Să vorbim de credincioşie, spuse Clark. Uitaţi-vă cât de mult a distrus Satana darurile pe care Dumnezeu ni Le-a dat la Creaţiune. Ne-a dat viaţa, familia şi Sabatul. Dar viaţa nu are valoare în ziua de astăzi. Familiile sunt distruse de adulter, incest şi pornografie. Satana a atacat şi Sabatul lui Dumnezeu.

— Dar cum vezi aceasta ca pe o chestiune de loialitate? întrebă Francis.

— Eu cred că Sabatul e o dovadă tangibilă a credincioşiei noastre faţă de Dumnezeu, răspunse Clark. Așa cum a încercat să distrugă viaţa și familia, Satana a făcut tot posibilul să ascundă și adevărata semnificaţie a Sabatului. În dorinţa sa de a lua locul lui Dumnezeu în vieţile noastre, Diavolul a substituit ziua dată de Dumnezeu cu o altă zi.

Aici, Clark a ezitat o clipă.

— Vă rog să nu vă simţiţi ofensaţi de ceea ce voi spune, adăugă el, dar duminica a fost ziua în care păgânii se închinau soarelui. De aceea e numită Ziua Soarelui (Sunday). Eu ţin Sabatul, fiindcă vreau să-l fiu credincios Mântuitorului meu şi nu oamenilor sau tradiţiilor omeneşti.

Alex îl privea pe Francis, dar nu putea să-şi dea seama la ce se

gândea.

— Continuă, spuse Francis.

— Când ajungi la cartea Apocalipsa descoperi două tabere, spuse Clark. Sunt cei care îl urmează pe Dumnezeu şi cei care îl urmează pe Vrăjmaşul străvechi. Un grup va primi pecetea lui Dumnezeu. Celălalt grup primeşte semnul fiarei, care e simbolul adepţilor lui Satana, aşa cum găsim scris în Apocalipsa, capitolele 12 şi 13. Fiecare dintre aceste două tabere are ca semn distinctiv câte o zi. Aici intervine Sabatul.

Ţinând sandvişul într-o mână, Clark deschise grijuliu Biblia cu cealaltă.

— În Apocalipsa 12: 14 citim că urmaşii lui Dumnezeu pot fi identificaţi după două semne distincte, continuă el. Aceste semne sunt credinţa în Iisus Hristos şi în jertfa Sa pe Calvar şi păzirea Poruncilor lui Dumnezeu.

— Tot nu înţeleg de ce crezi că porunca aceasta e mai importantă decât toate celelalte, îl întrerupse Alex.

— Nu e mai importantă, dar e cea pe care Satana, în mod special, a încercat să o distrugă. Datorită credinţei mele în Iisus Hristos şi credincioşiei mele faţă de El, eu vreau să păzesc toate poruncile Lui, inclusiv pe cea cu Sabatul.

— Şi de asta nu vrea el să lucreze în Sabat, spuse Alex, uitându-se la Francis.

Clark dădu din cap.

— Aşa este. Nu pot lucra în această zi, chiar dacă mă va costa locul meu de muncă.

Aruncă o privire la ceas şi se ridică.

— Ştiţi, mi-ar plăcea să mai stau de vorbă, spuse el, dar Scorp are nevoie de mine, să îi termin un desen pentru întrunirea comisiei de planificări. Pastore Baldwin, sper că nu v-am ofensat cu sinceritatea mea.

Francis şi-a scuturat capul şi a strâns mâna întinsă a lui Clark. Acesta s-a întors să plece, însă a adăugat:

— Am şi eu mulţi prieteni creştini care se închină duminica, spuse el. Ei sunt urmaşi sinceri ai lui Iisus Hristos. Ne bucurăm de părtăşie spirituală şi mă rog împreună cu unii dintre ei. Ştiu că Dumnezeu răsplăteşte dragostea şi credincioşia lor. Dar atunci când un om descoperă adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă acest Cuvânt e în opoziţie cu vechile tradiţii, omul respectiv răspunde în faţa lui Dumnezeu. Sper că înţelegeţi acest lucru.

— Oh da, Clark, înţeleg. Îţi mulţumesc pentru sinceritatea ta. Sper să ne mai întâlnim.

După ce Clark a închis uşa a urmat o tăcere lungă.

— Ei bine? întrebă Alex.

— Alex, noi suntem prieteni de vreo douăzeci şi cinci de ani, începu Francis. Eu ţi-am înmormântat ambii părinţi, ţi-am botezat

copiii, am mers împreună în concedii. Cred că pot vorbi deschis cu tine.

Privi afară pe fereastră, îşi drese vocea şi continuă:

— Nici nu ştiu cum să încep. Fac parte dintr-un grup micuţ, suntem trei pastori. Ne întâlnim săptămânal pentru a ne sprijini şi a ne ruga împreună.

Alex cerceta bănuitor faţa pastorului. Francis îi explică:

— Cu mai multe luni în urmă, am dat peste o carte micuţă despre Sabat. Eu am studiat despre aceasta la seminar şi ştiam toate argumentele care îi condamnau pe cei care păzeau Sabatul. Însă nu am studiat niciodată amănunţit. Mă mulţumeam să mă încred în tradiţiile bisericii noastre.

— Şi acum? întrebă Alex încet.

— Am citit tot ce scrie Biblia despre Sabat şi am rămas uimit, de-a dreptul uluit când am citit. Tot ce spune Clark e adevărat şi încă e mai mult de atât.

— Vrei să spui că are dreptate?

— Mi-ar plăcea să-ţi pot spune altceva, dar da, are dreptate.

— Atunci de ce m-ai mai ajutat să fac lista aceea de dovezi împotriva lui Clark? izbucni Alex.

Lacrimi s-au adunat în ochii lui Francis, iar el a privit într-o

parte un timp.

— Alex, nu-mi este deloc uşor. Când i-am împărtăşit soţiei mele ce am descoperit, s-a enervat foarte rău. Mi-a spus că sunt un fanatic, că nu sunt în toate minţile şi m-a ameninţat că mă va lăsa dacă mai deschid vreodată subiectul. Şi apoi mai e şi pastoraţia. Cu siguranţă aş pierde-o dacă mi-aş exprima public convingerile. E singurul lucru la care mă pricep.

— Şi ce vei face, Francis? întrebă Alex.

— Nu ştiu. Sunt prins, mă macin între ceea ce cred că e voia lui Dumnezeu şi tot ce îmi este drag. Chiar nu ştiu.

Ştergându-şi ochii cu o batistă, Francis şi-a ridicat privirea.

— Alex, tu şi Melanie trebuie să vă urmaţi conştiinţa. Ştiu că ar fi o pierdere enormă dacă aţi părăsi biserica, însă voi trebuie să mergeţi unde vă conduce Domnul. Promite-mi că aşa veţi face! Mă voi ruga să aveţi curajul de a face lucrul acesta.

Punându-şi înapoi în pungă sandvişul neatins, Francis zâmbi trist:

— Te invidiez, Alex, chiar te invidiez. Poate că, într-o bună zi, te voi urma.

APITOLUL

Joe Maniscalco îşi şterse faţa largă cu un şervet, înghiţi discret şi privi peste masă.

— Ce mai faci, Scorp? Nu arăţi prea bine.

Joe Maniscalco trăia în Statele Unite de aproape treizeci de ani şi vorbea engleza la fel de bine ca oricine de pe stradă. Dar, deseori, se reîntorcea la accentul lui de sicilian, pentru efectul avut asupra interlocutorului său.

— Ce s-a-ntâmplat, a continuat el, de trebuie să te întâlneşti cu bunul tău prieten italian? Vrei cumva ceva de lucru? Ştii că de ani buni încerc să te conving să lucrezi pentru mine. Sau ai necazuri cu prietenul meu Alex? Nu te plătește destul?

— Termină, Joe, spuse Scorp străduindu-se să zâmbească. Dacă aş fi vrut să am de-a face cu Mafia, îl sunam pe Lennie, nu pe tine.

— Păi atunci poate eu şi frate-meu facem treaba împreună, ce zici?

Apoi, observând îngrijorarea de pe faţa lui Scorp, Joe îşi împinse râzând farfuria la o parte.

— În regulă, spune-mi ce te deranjează? Arăţi de parcă nevastă-ta a fugit cu cel mai bun prieten de-al tău. Haide, zi odată!

— Ce ştii despre Clark Hanson? întrebă Scorp sec. Am auzit că a lucrat odată pentru tine.

— Şi? întrebă Joe prevăzător.

— Şi l-ai dat afară, nu? De ce?

— De ce te interesează asta pe tine? Şi de unde ai aflat că a lucrat pentru mine?

— L-am verificat dosarul de la Serviciul de personal, răspunse Scorp.

— Da ce ai tu cu el? întrebă Joe, înfigând furculiţa în spaghetele din farfurie. Mai nou, te pune Alex să te ocupi de angajări şi concedieri?

— Nu. Dar, neoficial, aveam motivele mele să fiu curios. Mă ajuţi sau nu?

— Ce vrei să ştii?

— De ce l-ai pus pe liber?

— Acum vorbim neoficial?

— Da, aşa am zis. Deci ce-a fost? întrebă în şoaptă neliniştit Scorp.

— Păi tipul voia toate sâmbetele libere.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot. Înmărmurit, Scorp întrebă:

— Şi atunci de ce tot misterul ăsta?

— Aşa sunt regulile, explică Joe. În ţara asta ţi se garantează anumite drepturi religioase. Un angajator are obligaţia de a se acomoda în mod rezonabil cu convingerile religioase sincere ale angajatului său.

— Şi dacă nu o faci?

— Dacă s-ar afla că noi l-am concediat pentru că voia o zi liberă pentru închinare, am fi amendaţi sau daţi în judecată. Poate amândouă.

Joe dădu din umeri şi zise:

— Clark e un proiectant foarte bun. Mi-a părut foarte rău că a trebuit să-l dau afară, dar tu îl ştii pe Gilotti. O fi el partenerul meu tăcut, dar uneori are o gură cât o şură. El nu face excepţii pentru nimeni şi nu pot să scap de el până nu preiau şi partea lui de afacere.

— Şi cum aţi reuşit să rezolvaţi treaba? întrebă Scorp, aplecându-se, *ca* să audă mai bine.

— Adică vrei să ştii cum l-am concediat? întrebă Joe. Ascultă, nu vreau să-i fac probleme.

— Haide, Joe. E important.

— Păi era încă în perioada de probă, dădu Joe din umeri. Atâta timp cât un angajat se află în perioada de probă, nu trebuie să te justifici dacă îl concediezi, dacă acel angajat nu face parte din vreun sindicat. Eşti mulţumit?

— Mda, făcu Scorp şi zâmbi pentru prima dată în acea seară. Da, sunt mulţumit. Mulţumesc, Joe. Trebuie să plec acum, dar ne mai întâlnim.

— Ai un minut?

Alex s-a întors de la birou în timp ce Scorp Johnson închidea tăcut uşa.

— Ce e? îl întrebă el pe inginerul sobru. Scorp respiră adânc.

— Cred că trebuie să afli ceva: Clark Hanson îţi face probleme printre angajaţi. Ei cred că îl favorizezi. Luaţi prânzul împreună, el are sâmbetele libere şi alte chestii de genul acesta.

— Însă el recuperează orele de sâmbătă, îi reaminti Alex.

— Noi întotdeauna am fost un grup unit aici, şi acum s-au ivit nemulţumiri. După ce am vorbit cu toată lumea din birou, toţi au spus că lucrurile nu stau bine. Aşa că am scris această scrisoare, spuse Scorp, înmânându-i lui Alex mai multe pagini. Cei mai mulţi dintre angajaţi au semnat-o. Noi… ăă… doar am vrea să ne exprimăm îngrijorarea şi am dori să consideri varianta de a-l lăsa pe Clark

Han-son să plece.

Derutat, Alex s-a holbat la semnături.

— A fost vreo problemă cu munca lui Clark? întrebă el.

— Păi, nu încă, din câte ştiu eu.

— Poate e doar coincidenţă, a continuat Alex, însă ieri am primit un e-mail din partea lui Bill Eckhroth. El spunea că nu a avut niciodată un set de desene mai bun decât ultimul pachet pe care i l-am trimis. Cine Le-o fi desenat?

— Păi, cred că… Clark…

— Mă gândeam eu. De asemenea, Bill scrie cât de mult a apreciat ajutorul lui Clark. După câte am înţeles, s-a dus la Bill la birou şi a petrecut o oră cu el, asigurându-se că a înţeles exact ce dorea Bill. Apoi, dacă şi Bill îl laudă, ce pot să cer mai mult, Scorp?

— Asta-i problema, răspunse Scorp. I se acordă o atenţie specială. Cum rămâne cu noi, cu ceilalţi?

— Scorp, spuse Alex liniştit, mie mi se pare că tu eşti gelos. Scorp se încruntă.

— Poate greşesc, dar cred că aici se mai ascunde şi altceva. Ce te roade, Scorp?

Scorp nu a răspuns timp îndelungat; doar îşi privea vârful cizmelor de cowboy. În final, l-a privit pe Alex drept în ochi.

— Al, Clark e un fanatic religios.

— Stai puţin, îl avertiză Alex. Ştii bine că trăim într-o ţară liberă. Scorp îşi porni atacul.

— Oameni ca acest Clark provoacă discordie. Seamănă îndoială în inima creştinilor sinceri, subminează autoritatea pastorilor şi a bisericii.

Furios, Scorp se plimba în sus şi în jos în birou. A ridicat micuţa minge portocalie de pe biroul lui Alex şi arunca într-una la coşul fixat pe perete. Între timp, continuă:

— Biserica creştină s-a închinat în Ziua Domnului încă de când era Iisus pe pământ. Iisus e cel care a schimbat ziua de închinare. Nu vreau ca tu şi Melanie să fiţi acaparaţi de ceva care distruge

frumuseţea Evangheliei.

Scorp strânse în mână mingiuţa portocalie.

— Şi gândeşte-te, a adăugat el, dacă Clark îi va face pe toţi angajaţii să creadă la fel ca el, cine va mai lucra?

Mingiuţa se îndrepta din nou spre plasă, însă Alex a prins-o în zbor.

— Scorp, zise el, vreau să-mi clarifici şi mie ceva. Greşesc eu sau Iisus ne-a dat Sabatul la Creaţiune?

— Da, răspunse Scorp încet, El a fost Creatorul, însă…

— Numai o secundă, continuă Alex. Nu spune Biblia că Dumnezeu Fiul a fost Acela care Le-a dat israeliţilor Legea Sa, care includea și Sabatul, la muntele Sinai?

— Da, cred că da.

— Spune-mi, de ce i-ar face Dumnezeu robi pe oameni? Aşa ceva contravine cu tot ce spune Biblia despre Dumnezeu. Tu îmi spui că Iisus a venit să ne elibereze de sub Legea pe care El însuși ne-a dat-o. Are vreo logică?

Alex a lăsat mingea din mână şi s-a întins după Biblie.

— Scorp, spuse el cu blândeţe, nu vreau să te supăr, dar poate că totuși eşti nedrept faţă de Clark. Eu sunt foarte încântat de unele învăţături pe care mi Le-a arătat.

Scorp se opri.

— De ce a venit Iisus să ne elibereze dacă nu de sub Lege?

— De păcat! declară Alex, deschizându-şi Biblia. În Romani, capitolul 6, ni se spune că El a venit ca să ne scape de robia păcatului şi nu de Lege în sine. Şi încă ceva, mai adăugă Alex. Întotdeauna m-am întrebat de ce a trebuit să moară Iisus. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să şteargă Legea Sa, de ce nu a făcut-o înainte ca Iisus să moară? Adică a vrut Dumnezeu ca Fiul Său să sufere doar aşa, degeaba? E Dumnezeu crud?

— Bineînţeles că nu, murmură Scorp.

— Biblia ne spune că Iisus Hristos a venit ca să plătească preţul

pentru păcatele noastre, nu? Potrivit cu versetul din 1 Ioan 3: 4, păcatul este fărădelege. Fără o lege, nu ar mai exista păcat şi nu ar mai fi fost niciun motiv pentru ca Domnul Iisus să moară.

Scorp se aşeză pe un scaun, foindu-se neliniştit.

— Alex, l-a întrerupt el, pe tine te îmbrobodesc ăştia tot mai mult, nu vezi? Tu, care eşti învăţător la Şcoala duminicală, îţi dai seama? Ce, nu cumva acum te apuci să şi predici?!

— Haide, Scorp, stărui Alex. Sarcasmul acesta nu ţi se potriveşte. Ridicându-se în picioare şi deschizând uşa biroului, strigă:

— Clark, poţi veni puţin?

— Desigur. Stai numai să salvez fişierul acesta şi vin într-o clipă, răspunse Clark.

După ce Clark s-a aşezat lângă Scorp, Alex a închis uşa şi a început:

— Clark, Scorp lucrează cu mine de când am deschis firma aceasta. E un om de încredere şi este şi el pescar, ca mine. Deseori ne-am rugat împreună, aşa că atunci când el îşi manifestă îngrijorarea, vreau să-l ascult cu atenţie.

Alex oftă şi îi privi pe cei doi bărbaţi.

— Voi amândoi afirmaţi că sunteţi creştini, a continuat el, ceea ce presupune că voi trebuie să vă iubiţi unul pe altul. Dacă ne pasă unii de alţii, comunicăm, nu? Exact asta vom face acum.

Scorp îşi tot adunase forţele pentru această confruntare încă de când luase prânzul cu Clark la pizzeria lui Antonelli. Deoarece voia să-l impresioneze pe Alex, trebuia să atace scurt, dar fără să pară răzbunător.

— Clark, eu îţi respect convingerile, începu Scorp. Sper să nu o iei în mod personal, dar greşeşti amarnic.

Clark îşi scutură capul.

— E în regulă, te înţeleg, spuse el.

Scorp i-a rugat pe ambii bărbaţi să caute capitolul 5 din Matei.

— Viaţa şi învăţăturile lui Iisus constituie imaginea cea mai clară a motivului pentru care El a venit pe pământ, spuse el. Doar El poate clarifica lucrurile pe deplin. Clark, tu eşti de acord că noi nu

putem fi salvaţi ţinând Legea, dar crezi că totuşi trebuie s-o păzim. Vorbe goale, Clark. Un yankeu, orice nume şi-ar lua, rămâne tot un individ care s-a rătăcit pe aici, de undeva, din Nord. Tu spui că eşti salvat prin sângele lui Iisus Hristos şi totuşi mie mi se pare că vrei să fii salvat prin faptele tale. N-are rost, oricât ai vopsi cioara, ea tot neagră rămâne.

— Dar Scorp! a ridicat mâinile exasperat Clark.

— Stai aşa, Clark. Vei avea şi tu ocazia să-ţi spui părerea, dar acum e rândul meu.

Clark încuviinţă şi se lăsă pe spate. Scorp căuta cartea Exodului.

— Chiar în centrul Celor Zece Porunci este porunca despre Sabat, spuse el. Această lege Le-a a fost dată iudeilor, nu creştinilor. Căutaţi în Matei 5: 17. Iisus spune că El a venit să împlinească Legea, nu? Să spunem că eu îmi ţin o promisiune făcută lui Alex. E împlinită. Am terminat cu ea. Nu mai e o problemă. Iisus Hristos a murit pe cruce şi acum Cele Zece Porunci, incluzând şi Sabatul, sunt desfiinţate.

— Ce înţelegi prin faptul că sunt desfiinţate? întrebă Clark.

— Adică au ieşit din vigoare, izbucni Scorp. Ca şi un dinozaur, sunt interesante, de admirat, dar nu mai au nicio relevanţă.

— Clark, acum e rândul tău, spuse Alex.

— În primul rând, aş vrea să clarific ceva: aici nu e vorba de iudei sau de neamuri. Lumea a cunoscut mulţi iudei sinceri şi temători de Dumnezeu. Printre aceştia s-au numărat şi Avraam, şi Pavel.

— Ca şi Iisus, de altfel, murmură Alex.

— Nu este drept să-i acuzi pe toţi evreii de moartea Domnului Iisus, continuă Clark. Într-un anumit moment al istoriei, a existat o ceată de iudei care au cerut ca Iisus să moară pe cruce. Câţiva oameni dintre neamuri au executat sentinţa pronunţată asupra lui Iisus şi L-au crucificat. De fapt, noi toţi suntem vinovaţi de moartea Lui.

Alex dădu din cap şi zise:

— Nu descendenţa noastră, ci păcatele noastre L-au răstignit.

— Aşa este, confirmă Clark. Sabatul nu are nimic de-a face mai mult cu iudaismul decât faptul că evreii L-au ascultat pe Dumnezeu şi

au ţinut Sabatul timp de mii de ani. Hai să mai citim o dată Matei 5: 17. Scorp, ai vrea să citeşti tu, te rog?

— Desigur. „Să nu credeţi că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc”.

— În ceea ce mă priveşte, explică Clark, a strica, a desfiinţa ceva înseamnă a termina acel lucru, a-l şterge. Domnul Iisus foloseşte acest cuvânt de două ori, ca apoi să-l pună în contrast cu „a împlini”, ceea ce înseamnă ceva cu totul diferit. Hai să facem un experiment şi să punem cuvântul” a strica” în loc de „a împlini”.

Cei trei bărbaţi s-au aplecat asupra Bibliilor, urmărind versetul cu atenţie în timp ce Clark citea: „Să nu credeţi că am venit să împlinesc Legea sau Prorocii; am venit nu să împlinesc, ci să stric”.

Alex a zâmbit.

— E ca nuca-n perete, nu-i aşa? spuse el.

— Concordanţa Strong m-a ajutat să înţeleg mai bine acest verset, spuse Clark. Cuvântul „a împlini”, aşa cum îl foloseşte Iisus aici, înseamnă a umple sau a face ceva complet. Iisus a venit să facă Le-un pod peste timp 9 1

gea lui Dumnezeu completă să o întregească şi nu să o distrugă. A venit să o desăvârşească, să o completeze. Când eu desăvârşesc un proiect, nu înseamnă că-l distrug; înseamnă că îl fac cel mai bine posibil.

Scorp s-a încruntat.

— Dar de ce ar fi fost nevoie ca Iisus să-şi împlinească propria Lege? Legea vorbeşte de la sine, nu?

— Da, dar pentru mulţi dintre cei din vremea lui Iisus, păzirea Legii a degenerat în a urma strict litera şi au uitat de spiritul ei, i-a reamintit Clark. Domnul Iisus a venit să ne arate că adevărata ascultare şi credincioşie vin din inimă. O inimă neprihănită se dezvăluie în fapte. Iisus subliniază această idee în Matei 5: 19, spunând că „oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci şi va învăţa pe oameni aşa va fi chemat cel mai mic în împărăţia cerurilor; dar oricine le va păzi şi va învăţa pe alţii să le păzească va fi chemat mare în împărăţia cerurilor”. Apoi, El le spune ucenicilor Săi că

neprihănirea lor trebuie să fie mai presus de cea a fariseilor, care ţineau cu stricteţe litera Legii, dar nu şi spiritul ei.

Respirând adânc, Clark se opri.

— Încă ceva, înainte să termin, se bâlbâi el puţin. Vreau să îmi cer iertare. Îmi pare rău dacă vorbele mele au fost prea aprige. Cred că lui Dumnezeu I s-ar rupe inima să-i vadă pe copiii Lui că se ceartă pe darul acesta atât de preţios pe care El ni I-a dat. Alex are dreptate; suntem amândoi creştini şi sper din toată inima că putem fi şi prieteni.

A urmat o tăcere stânjenitoare. Scorp părea că realizează că a pierdut avantajul pe care credea că-l are.

— Doar un singur text, spuse el în cele din urmă. Dacă îmi poţi arăta un singur text care spune că Domnul Iisus sau scriitorii Noului Testament aşteaptă de la noi să păzim Sabatul, atunci îţi voi da dreptate. Dar ştim cu toţii că nu există un astfel de text, nu-i aşa?

De data aceasta răspunse Alex.

— Tăcerea nu e un argument hotărâtor, Scorp. Tăcerea poate însemna că ceva e atât de clar, încât nu mai este nevoie să fie reafirmat. Mie, din contră, mi se pare că tu nu ai dovezi. Dacă tu nu poţi demonstra în mod clar, din Biblie, că ziua de închinare a fost schimbată, atunci e mai înţelept să presupunem că Sabatul e încă în vigoare.

— De fapt, adăugă Clark, Sabatul e menţionat de cel puţin două ori în legătură cu creştinii din Noul Testament.

Uluit, Scorp şi-a încrucişat mâinile pe piept, în timp ce faţa i se întuneca. Întorcând paginile Bibliei la Matei 24: 20, Clark arătă că, în aceste versete, Iisus le vorbea ucenicilor despre ceea ce credincioşii Lui vor trebui să înfrunte în viitor, atunci când armatele romane vor fi înconjurat Ierusalimul, şi că aceştia vor avea o ocazie de a fugi: „Rugaţi-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat”, a citit el. Apoi a adăugat:

— Sau nu ştia că trebuia să schimbe ziua de închinare, sau Iisus credea că urmaşii Săi vor păzi Sabatul la patruzeci de ani după învierea Sa, când oraşul va fi distrus. Sabatul mai este menţionat şi în capitolele

3 şi 4 din Evrei, unde Sabatul zilei a şaptea e folosit ca un simbol al odihnei pe care Dumnezeu Le-o dă celor care cred în El. În acest pasaj, scriitorul scoate în evidenţă faptul că, deşi israeliţii Vechiului Testament nu au putut intra în această odihnă, fiindcă nu au avut credinţă şi au fost neascultători, totuși Dumnezeu încă oferă odihnă astăzi poporului Său. Voi citi de la versetul 9 până la 11: „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihneşte şi el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeaşi pildă de neascultare”.

— Ce părere ai Scorp? întrebă Alex. Tu ai spus că un singur verset îţi va fi de-ajuns, şi uite că ai un verset, plus încă aproape un capitol întreg!

Ultimele cuvinte ale lui Scorp sunau forţat.

— Alex, spuse el, eu n-am venit aici ca să fiu făcut de ruşine şi umilit de tine şi Clark. Eu cred că el greşeşte.

Ieşind val-vârtej din birou, i-a lăsat pe Alex şi Clark privindu-se stânjeniţi. În cele din urmă, Alex a vorbit:

— Clark, cred că am nevoie de ceva timp de gândire.

APITOLUL
IO

— Domnule Hammond, trebuie să veniţi aici imediat! încercând să înţeleagă ce se întâmpla, Bob Hammond asculta vocea agitată de la celălalt capăt al firului. Tocmai visase că locuia într-un apartament de sub o sală de popice. Acum, frecându-şi ochii de somn, a descoperit sursa coşmarului. Afară, vântul se dezlănţuise cu puterea unui uragan. S-a cutremurat, în timp ce deasupra lui a bubuit un tunet.

Bob a recunoscut vocea plină de panică a lui Sherie, supraveghetoarea de noapte a căminului de bătrâni.

— Cât e ceasul? o întrebă el.

— E 4: 30 dimineaţa, domnule Hammond. Furtuna a dat jos cea mai mare parte a acoperişului de pe clădirea veche! Şi în aripa nouă deja picură prin tavan. Peste tot e apă!

Vorbea cu înfrigurare, descriind pagubele. Bob o întrerupse:

— Bine, bine, am înţeles. Ce se întâmplă cu pacienţii?

— Nu ştiu, domnule Hammond. Sunt foarte speriată. Asistentele mută pe toată lumea în sufragerie, dar nu ştiu cât timp vor fi în siguranţă acolo.

Bob sări din pat şi se îndreptă spre dulap cu telefonul în mână.

— Te descurci foarte bine, Sherie, o asigură el. Smulgând o cămaşă de pe umeraş, încerca să se îmbrace în timp ce ţinea într-o mână telefonul.

— Cheamă-i de urgenţă pe băieţii de la întreţinere şi tot personalul de zi. Sună-l pe doctorul Metzger, să poată veni să vadă pacienţii. A, şi sună la Med-Trans, să vezi când ajung, ca să putem muta pacienţii.

— Undesă-i mutăm?

— Nu ştiu încă. Voi suna la celelalte cămine din oraş, să văd dacă găsesc locuri pentru pacienţii în stare mai gravă. Pe toţi ceilalţi va trebui să-i trimitem acasă sau la vreun aparţinător. Până terminăm reparaţiile, asta este.

Bob termină de dat instrucţiunile, trânti telefonul şi pornit radioul de pe noptieră pe postul local. Trăgându-şi pe el o pereche de blugi, gemu: „Nu pot să cred că s-a întâmplat asta, chiar acum, după ce am deschis aripa nouă!"

Bob cumpărase Riverside Manorân urmă cu patru ani... Foştii proprietari nu au întreţinut clădirea, care şi aşa era veche, şi au lăsat-o să se deterioreze. Când au văzut-o, prietenii lui Bob au clătinat din cap şi au spus că nu se mai poate face nimic, dar el s-a apucat oricum de reparaţii. A înlocuit acoperişul, a renovat interiorul, a remobilat camerele şi a îmbunătăţit şi înnoit personalul administrativ şi medical. Riverside arăta din nou ca un palat. Şi uite că o furtună i-a transformat visul într-o grămadă de moloz!

„Ei bine", oftă el, în timp ce se încălţa, „am reconstruit-o deja o dată, mai pot s-o fac şi a doua oară".

Acum, grija lui principală era legată de pacienţi. Scotocind după

pelerina de ploaie şi îndesându-şi o căciulă pe cap, a deschis uşa şi a fugit la maşină.

După două ore de muncă epuizantă, Bob se întreba dacă va mai avea destulă energie să reconstruiască clădirea.

— Domnule Hammond! a răsunat o voce în spatele lui.

— Da?

— Aveţi un minut?

Bob nici măcar nu s-a întors din locul în care era ghemuit, încercând să scoată filtrul stricat de la o pompă de apă.

— Dacă vă căutaţi vreo rudă, va trebui să vă interesaţi la biroul de informaţii, răspunse el. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar am treabă până peste cap.

— Nu, noi suntem aici ca să vă ajutăm, a continuat bărbatul. Norman Gregg, de la Biroul Serviciilor Pentru Familie, mi-e vecin. El mi-a spus că aici probabil e nevoie de voluntari pentru a fi îngrijiţi toţi pacienţii, aşa că am venit.

Bob s-a întors şi a văzut două perechi îmbrăcate în pelerine de ploaie ude.

— Numele meu este Mike Silver, spuse bărbatul. Aceasta e soţia mea, Charlene, iar ei, prietenul meu Deion Maxwell şi soţia lui, Rio. În hol mai aşteaptă încă vreo şapte-opt ajutoare.

— Uuh, a răsuflat Bob uşurat. Da, într-adevăr avem nevoie. Trimise mai mulţi voluntari jos, în pivniţă, ca să-i ajute pe cei cu întreţinerea să repare pompele de apă. Ceilalţi l-au urmat în sufragerie unde îi aşteptau pacienţii în scaune cu rotile şi pe paturi.

— Cum e la voi în cartier? o întrebă Bob pe Rio, în timp ce ea îşi scotea pelerina şi o punea pe masă. V-a lovit tare şi pe voi?

— Nu chiar atât de tare, răspunse ea, dar la meteo au anunţat că în unele locuri au fost tornade. Am auzit că oraşul vechi, de peste Ross Creek, a fost afectat rău de tot.

Bob oftă din nou. Unii dintre pacienţii săi proveneau chiar din acea parte a oraşului, şi el ştia că nu puteau să meargă acasă. Rio a observat îngrijorarea de pe faţa lui

— Ce se va-ntâmpla cu pacienţii? întrebă ea. Am putea oare să-i luăm pe câţiva acasă la noi?
— Pe unii, da.
Bob tăcu. Se întoarse să iasă din sufragerie.
— Dar cei mai mulţi ar fi prea greu de îngrijit. Iar unii insistă cu încăpăţânare să se întoarcă în propriile case. Sunt derutaţi şi înspăimântaţi, iar căminul lor le inspiră siguranţă.
Rio încuviinţă, uitându-se peste camera arhiplină.
— Cu siguranţă că nu pot rămâne aici, declară ea.
— Ştiu, ştiu, răspunse Bob. Chiar acum a plecat inspectoarea de la sanepid. Ea ne-a spus că toată lumea trebuie să fie mutată de aici până diseară.
Adâncit în gânduri, porni în jos pe hol, lăsându-i pe Rio şi pe ceilalţi voluntari să le ajute pe asistentele obosite.
În cursul orelor care au urmat, cei mai mulţi pacienţi au fost trimişi acasă sau transferaţi la spital. Rio îşi îndreptă spatele obosit, în timp ce asculta gemetele femeilor şi bărbaţilor în vârstă care erau încă acolo. Se cutremură.
— E de plâns, nu-i aşa? auzi în spate vocea soţului ei, Deion. Ea dădu încet din cap.
— Unde îi vor duce pe toţi?
— Oh, vor găsi ei loc undeva, răspunse el îmbrăţişând-o. Acum Bob Hammond mi-a spus despre un bătrânel polonez drăguţ care a plâns după soţia lui toată dimineaţa. Săracul om vrea să meargă acasă, dar soţia lui locuieşte chiar în cartierul care a fost cel mai rău afectat de furtună. Cred că Norman Gregg a primit un telefon chiar del, i ci de dimineaţă şi zicea că vântul i-a luat aproape tot acoperişul.

A împrumutat şi de prin vecini oale şi găleţi ca să se adune în ele apa care trece prin tavan, dar casa ei arată ca o piscină.
Rio îşi muşcă buzele, apoi, după un moment, spuse timid:
— Deion, am putea s-o ajutăm.
— Cum? întrebă Deion aruncând o privire la ceas. Meciul cu

Georgia începe peste trei ore. Trebuie să plecăm imediat, altfel vom fi prinşi în trafic toată dimineaţa.

— Deion! Oamenii aceştia au nevoie de ajutorul nostru acum. Trebuie să mergem şi s-o ajutăm pe bătrânică să-şi aranjeze casa pentru ca soţul ei să poată veni acasă.

Rio continuă entuziasmată.

— Ştiu că Mike ne-ar ajuta, a adăugat ea. Tot ne spunea că trebuie să ajutăm oamenii sâmbăta, sau „în Sabat", cum zice el. Acum avem ocazia să vedem ce face. Domnul Iisus aşa ar fi făcut, Deion. Ştim amândoi asta.

Deion oftă.

— Rio, din timpul facultăţii şi până acum, n-am pierdut niciun meci cu Georgia. Şi-aşa e destul de rău că Mike nu merge anul acesta, dar să nu mai merg nici eu… chiar aşa… îmi ceri prea mult acum…

Rio îşi încrucişa braţele.

— Bine, mergem la meci. Dar mai întâi vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

Conducându-l spre un colţ întunecat, Rio se aplecă şi îl atinse uşor pe umăr pe un domn cu părul cărunt, înfăşurat într-o manta albastră ponosită, care se uita afară pe fereastră.

— Domnule Kowalski, îi şopti ea la ureche, aş vrea să faceţi cunoştinţă cu soţul meu.

— Haide Rio, eşti rea acum, şi Deion încercă să se întoarcă, dar se opri brusc în timp ce ochii înceţoşaţi ai bătrânului se întorceau după sunetul vocii lui.

100 Dan M. Al

Pe obrajii lui's flanelă.

— El este soţul domnul Kowalskil

— Îmi pare bin atât de drăguţă.

Eorbpricepi

— Trebuie s-ovi ani am grijă deee presia că poate să-i draga mea Helenj spună tatăl ei.

Legănându-se faţa la geam.

— Dar, Rio, are într-adevăr o:

El mai auzisealitatea.
— Poate că soţi Sau poate n-a avut
Rioaifăcusemrf
— Deion! Chiar prin casă. Voi aţi mergem.
— Dar nu ştiu uij Rio zâmbi.
— Dar domnul pe ei.
— Dar eu nu vrei la meci.
— Roagă-te pen
mmmm

Pe obrajii lui se prelingeau lacrimi, umezind gulerul cămăşii de flanelă.
— El este soţul meu, Deion, spuse Rio clar. Deion, acesta este domnul Kowalski.
— Îmi pare bine să te cunosc, spuse bărbatul în vârstă. Soţia ta e atât de drăguţă.
E orb – pricepu Deion. *Orb şi singur*.
— Trebuie s-o văd pe Helena mea, spuse bătrânul. De şaptezeci de ani am grijă de ea şi acum are nevoie de mine. Întotdeauna are impresia că poate să-şi poarte singură de grijă. E o făptură foarte dulce draga mea Helena. Micuţă, dar puternică. Ca dinamita, obişnuia să spună tatăl ei.
Legănându-se în scaun, domnul Kowalski se întoarse iarăşi cu faţa la geam.
— Dar, Rio, habar n-avem unde stă, şopti Deion. Şi de unde ştii că are într-adevăr o soţie?
El mai auzise că oamenii în vârstă uneori pierd contactul cu realitatea.
— Poate că soţia lui e deja moartă sau poate stă pe la alte rude. Sau poate n-a avut niciodată nevastă. Cine ştie?
Rio îi făcu semn să tacă.
— Deion! Chiar tu mi-ai povestit de soţia lui! Şi acum ea înoată prin casă. Voi aţi putea să izolaţi casa cel puţin provizoriu. Hai să mergem.

— Dar nu ştiu unde stă. Rio zâmbi.

— Dar domnul Hammond ştie şi ştie şi Norman Gregg. Întreabă-i pe ei.

— Dar eu nu vreau, spuse Deion care ar fi vrut neapărat să ajungă la meci.

— Roagă-te pentru asta, Deion.

Deion întrebă enervat:

— Să mă rog? De ce să mă rog?

— Deion, tu eşti cel care îmi spune mereu să mă rog când am diferite probleme.

Rio aştepta în timp ce soţul ei strângea şi desfăcea iritat un scaun de metal cu rotile.

— Rio, nu trebuie să-mi spui tu când să mă rog! Mă rog când vreau eu, şi nu o voi face dacă nu vreau. Nu cred că Domnul vrea să pierdem meciul pentru un… – şi Deion aruncă o privire spre domnul Kowalski – un bătrân…

— Te rog, Deion, îl imploră încet Rio.

— Bine, bine, o să mă rog, zise el şi ieşi furtunos pe uşă. Eu mă rog, dar între timp, tu pregăteşte copiii! Mergem la meci!

APITOLUL

1 1

— Doamna Kowaiski?

— Cine întreabă?

O bătrânică scundă şi cu părul alb se ivi în spatele barelor metalice ale uşii de securitate, privind nedumerită la mica mulţime ce aştepta pe verandă.

— Eu sunt Mike Silver şi aceştia sunt…

— Ha? a strigat micuţa femeie. Nu aud prea bine. Plecaţi de aici sau chem poliţia!

Uitându-se cu coada ochiului la cartierul liniştit, Mike spera că nu va trezi pe oricine încerca să doarmă mai mult în acea dimineaţă de sâmbătă. *Ei bine*, gândi el, în timp ce mai multe perdele de la casele

vecine erau trase şi tot mai multe feţe apăreau la ferestre, *la vârsta asta oricum s-au sculat deja toţi*.

Întorcându-se spre uşa căsuţei, se uită la expresia războinică a femeii din uşă.

— Doamnă Kowaiski, strigă el, Norman Gregg ne-a trimis.

— Nu cunosc nicio Norma Grey. De ce nu mă lăsaţi în pace?

104

— Norman Gregg, repetă Mike. Norman Gregg de la Serviciul Pentru Familie.

— Da’ de ce n-aţi spus aşa? strigă Helena Kowalski, întinzând o mână tremurândă către lanţul de pe uşă. Ce *vrea* Norman Gregg? Şi voi cine sunteţi? Ar trebui să vă fie ruşine că umblaţi să speriaţi femei bătrâne ca mine!

— Doamnă Kowalski, numele meu este Mike Silver şi aceştia sunt nişte prieteni de-ai mei, arătă Mike spre grupul din spatele lui.

— Şi ce e asta, vreo convenţie sau ceva? Toată curtea e plină de oameni. De ce sunteţi aici?

Ar trebui să fie evident, s-a gândit Mike, uitându-se la acoperişul distrus. Deion şopti încet în spatele lui:

— Când s-o fi oprit vântul, azi-noapte, acoperişul ăsta cred că arăta ca o sită. Nu cred că găsim în tot cartierul destule oale şi găleţi la câte găuri sunt acolo.

Încercând să nu zâmbească, Mike strigă din nou:

— Doamnă Kowalski, Norman Gregg ne-a spus că aveţi nevoie de ajutor. A spus că acoperişul e găurit din cauza furtunii.

Femeia deschise din nou uşa puţintel.

— Şi de când e treaba voastră dacă unei femei bătrâne îi plouă în casă?

— Doamnă Kowalski, suntem aici ca să vă ajutăm. Furtuna a făcut stricăciuni şi la Riverside Manor şi toţi pacienţii trebuie să plece din clădire până diseară. Soţul vrea să fie cu dumneavoastră, *aşa* că va fi adus acasă seara, la ora 8.

— Tinere, ne putem purta singuri de grijă!

— Dar, doamnă Kowalski, Norman ne-a spus că sunteţi singură.

Nu aţi dori să fie casa pregătită când vine soţul? Nu-I puteţi lăsa să se întoarcă într-o casă în care curge apă peste tot. Noi vom izola deocamdată cu folie, apoi, mai târziu, vom repara acoperişul.

— Acoperişul acesta nu se poate repara, declară ea.

105

— Atunci îl vom înlocui, îi spuse Mike. Acum doar vrem să facem casa locuibilă.

— Plecaţi de aici, porunci ea. Nu-mi permit. Eu n-am bani să plătesc toate astea. La ce se gândeşte Norman Gregg ăsta – îmi trimite o armată întreagă, când ştie bine că nu pot să-i plătesc, strigă ea la început, dar apoi vocea aproape i se stinse în timp ce se retrăgea în casă.

— Dar s-a achitat deja tot, spuse Mike.

— Nu accept mila nimănui!

— Nu e din milă, insistă Mike. E un dar din partea cuiva care ţine la dumneavoastră.

— Ţine la mine? îi mai pasă cuiva de mine? Nimănui nu-i pasă de mine, spuse ea, şi îl ameninţă pe Mike cu degetul. Şi un dar? Nu ştiu pe nimeni care mi-ar face vreun dar. E vreo escrocherie! Am mai auzit eu de-astea, să ştiţi.

Mike scoase o carte de vizită şi i-o întinse.

— Doamnă Kowalski, aici e numărul de telefon al lui Norman Gregg. Sunaţi-l şi întrebaţi-l.

— Tinere, nu-mi spune tu mie pe cine să sun. Pot să decid şi singură.

— Deci, ne daţi voie să vă ajutăm?

Toţi aşteptau în tăcere. Ea analiză atentă situaţia apoi dădu din cap.

— Doar de data aceasta, a fost ea de acord. Dar să nu faceţi cumva vreo prostie. Şi ţineţi copiii aceia departe de tufele mele de trandafiri.

Mike zâmbi triumfător.

— Super! Acum permiteţi-mi să vă prezint pe toată lumea. Arătând spre un cuplu de vârstă mijlocie, care stătea pe trepte, spuse:

— Ei sunt Darin şi Beverly Mancovicz.

— Sunteţi polonezi?

— Da, doamnă Kowalski, spuse Darin, păşind în faţă şi întinzând mâna. Tatăl meu este din Gdańsk.

Doamna dădu aprobatordin cap. Mike i-a prezentat apoi pe Char-lene, Deion, Rio, copiii lor şi pe ceilalţi prieteni ai lor care veniseră să ajute.

— Cum se face că nu urmăriţi meciul de fotbal? îi întrebă ea. Rio a zâmbit văzându-l pe Deion că se pregăteşte să răspundă.

— Ne-am gândit că e mai important ce facem aici.

Era aproape întuneric atunci când au terminat lucrul şi s-au întins pe iarbă să se bucure de culorile apusului de soare din Georgia.

— Ei bine, am făcut-o şi pe-asta, oftă Mike, urmărind licărirea unui fulger îndepărtat.

Furtuna următoare se apropia cu repeziciune. Deion se aşeză lângă el pe iarba udă.

— Ştii, trebuie să facem ceva cu uşa aceea de la baie când ne întoarcem să reparăm acoperişul, spuse Mike. E prea strâmtă pentru un scaun cu rotile. Şi va trebui să instalăm o rampă pentru scaunul cu rotile dacă domnul Kowalski va sta mai mult timp aici.

Deion râse şi adăugă:

— Ştii Mike, eu şi Rio am crezut la început că voi doi v-aţi pierdut minţile, dar ziua de azi a fost grozavă. Şi copiilor Le-a plăcut mult.

— Deci voi trageţi chiulul de la lucru? spuse doamna Kowalski, iţindu-şi capul ciufulit pe uşă.

— Doamnă Kowalski, am terminat, răspunse Charlene. Totul e pregătit pentru soţul dumneavoastră.

— Asta văd şi eu, spuse micuţa doamnă şi un zâmbet i se înfiripă în colţul gurii pentru prima dată în acea zi. Şi aţi făcut o treabă bună. Mă pricep la astfel de lucruri. Şi Arthur al meu a fost un muncitor priceput. A fost cel mai bun.

Întorcându-se, scose la iveală un platou uriaş cu fursecuri cu ciocolată şi o cană mare cu lapte.

— Cred că acum vi s-a făcut foame, le spuse ea. Şi probabil v-aţi fi dus să mâncaţi pizza, nu? Ei, italienii ăştia! Nimic altceva decât brânză şi sos de roşii. Nu vă face bine.

Mormăi ceva dezaprobator, îşi scutură capul apoi întinse platoul spre muncitori.

— Să aveţi grijă să se sature şi cei mici, mai adăugă ea. Au lucrat şi ei din greu şi nu au călcat nici măcar o dată pe tufele mele de trandafiri, l-am urmărit.

În timp ce grupul savura fursecurile, doamna Kowalski s-a întors către Deion.

— Tu eşti şeful aici, nu? îl întrebă ea. Cât vă datorez? Sunt o femeie săracă, dar pot împrumuta bani. Spune-mi adevărul.

— Fără plată, spuse Deion, sculându-se în picioare şi îndreptându-se spre micuţa doamnă. E un dar, nu vă amintiţi ce v-am spus?

— Nu cunosc pe nimeni care mi-ar face aşa un dar.

— Doamnă Kowalski, astăzi este o zi specială. Ştiţi ce zi e astăzi? întrebă Deion, uitându-se la Mike pentru sprijin.

— Desigur, e sâmbătă, se răsti ea. Sunt bătrână, tinere, dar nici chiar aşa.

— Da, dar e mai mult de atât, doamnă Kowalski. Se numeşte Sabat. E darul special al lui Dumnezeu pentru noi. Lui îi place să petreacă ziua aceasta cu oamenii care îl iubesc şi azi El ne-a condus la dumneavoastră, ca să vă ajutăm. Azi am putut să fim mâinile şi picioarele Lui.

Doamna Kowalski ridică mirată capul.

— Şi El nu-mi va trimite nota de plată?

— Nu, niciodată, îi spuse Deion. Domnul Iisus a plătit preţul acum două mii de ani, când a murit pe cruce. Noi, acum, doar am venit să vă înmânăm darul. Înţelegeţi?

— Nu sunt prea sigură, răspunse ea.

— Atunci lăsaţi-mă să explic altfel. Când a creat lumea, Dumnezeu ne-a dat Sabatul. E o zi de închinare, de părtăşie unii cu alţii şi o ocazie de a-i ajuta pe cei care au nevoie de noi. Cea mai plăcută închinare pe care l-o putem aduce e să-i hrănim pe cei înfometaţi, să-i îmbrăcăm pe cei goi, să-i adăpostim pe cei în nevoie şi să avem grijă de cei bolnavi. Acesta este motivul pentru care suntem aici – pentru că Dumnezeu vă iubeşte, la fel şi noi vă iubim.

Cu aceasta, Deion s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte pe bătrânica rămasă fără cuvinte.

— Acum intraţi în casă, spuse el, blând. A fost o zi lungă şi domnul Kowalski trebuie să sosească din clipă în clipă.

Ea Le-a umplut buzunarele cu fursecuri şi a rămas în prag, făcând cu mâna în timp ce grupul s-a înghesuit în maşini şi a dispărut în amurg.

Timp îndelungat a rămas în pragul uşii. Lumina lămpii îi învăluia silueta fragilă. Uşa de fier a rămas deschisă în acea noapte, pentru prima dată după mulţi ani. Ridicându-şi mâna şi atingând locul în care Deion a sărutat-o, a privit pierdută în stradă şi a început să plângă încetişor.

Capitolul 1 2

— Alex, ai o convorbire pe linia trei.

Vocea lui Jackie, prin interfon, l-a întrerupt pe Alex din reverie. Trecuse o săptămână de când vorbise cu Scorp şi Clark şi de-atunci el şi Melanie n-au mai putut dormi. În schimb, în fiecare seară au stat şi au studiat şi au reluat tot ce spune Biblia despre Sabat.

— Cine e, Jackie?

— N-am întrebat cum se numeşte. Spunea că e ceva personal. Alex ridică telefonul:

— Sunt Alex.

— Bună ziua, numele meu e Ryan Goodbrad, răspunse un bărbat. Sunt preotul Bisericii Catolice” Sf. lgnaţiu” de aici, din oraş. De asemenea, particip la o grupă de studiu cu câţiva prieteni de-ai tăi. Ei mi-au spus că aş putea să îţi răspund la câteva întrebări.

Alex a rămas pe gânduri câteva secunde. Nu înţelegea. Apoi şi-a

reamintit:
— A, da, despre cum a fost schimbat Sabatul cu duminica.
— Așa e, spuse Ryan. Am făcut ceva cercetări în acest domeniu în cadrul lucrării mele de licență.
r
1 IO Dan
— Sigur, mi-ai Alex, întinzând cum să mă adrese
— Poţi să mă tu
— Bine, Ryan. ea la discuţie. Nu.
— Mi-ar face plij acasă se găteşte i o săptămână sur n-au predat-o la până la urmă des
Alex râse.
— Vom tăia viţe Adresa noastră e;
— Perfect! Ne ve
— Oh! exclamă seara. Glandele gândesc la toate b
— Sper că îţi pic e preferata mea, ia arabă. Copiii adoră vei servi o cină ori ei cu cremă.
— Şi eu am ajute După rugăciune – Mikeşi Francis perioadă.
1 IO Dan M. Appel
— Sigur, mi-ar plăcea să stau de vorbă cu dumneavoastră, spuse Alex, întinzând mâna după agendă. Mă scuzaţi, dar nu sunt sigur cum să mă adresez. Domnule părinte? Domnule pastor?
— Poţi să mă tutuieşti liniştit. Spune-mi Ryan.
— Bine, Ryan. Ascultă, soţiei mele i-ar plăcea mult să participe şi ea la discuţie. Nu ai putea veni la cină, să zicem, joi seara?
— Mi-ar face plăcere, răspunse Ryan. Mike Silver spune că la tine acasă se găteşte nemaipomenit. Menajera mea s-a mutat, aşa că de o săptămână sunt pe cont propriu şi gătitul este o materie pe care n-au predat-o la seminar pentru sărmanii preoţi. Omul se satură până la urmă de sandviş cu unt de arahide şi suc de roşii.
Alex râse.
— Vom tăia viţelul cel îngrăşat pentru tine. E bine la ora 18: 00? Adresa noastră e 2604, Brightenbush Lane.
— Perfect! Ne vedem atunci.

— Oh! exclamă Ryan când s-a aşezat la masă cu familia lui Alex, joi seara. Glandele mele salivare fac ore suplimentare numai când mă gândesc la toate bunătăţile acestea.

— Sper că îţi place carnea de miel, spuse Melanie. Pulpa de miel e preferata mea, iar lui Alex îi plac mult pilaful şi tabbouleh, o salată arabă. Copiii adoră pâinea asta aşa ca o lipie, aşa că în seara aceasta vei servi o cină orientală. A, pentru desert am făcut un tort italienesc, cu cremă.

— Şi eu am ajutat la ornat, adăugă mândră Dena. După rugăciune, Ryan se întoarse spre Alex şi îi spuse:

— Mike şi Francis mi-au spus cât de amănunţit aţi studiat în ultima perioadă.

Un pod peste ri Mr 1 1 1

— Amănunţit e puţin spus! exclamă Alex. Suntem foarte încântaţi de ceea ce am descoperit, dar unele lucruri încă nu ne sunt destul de clare.

— Ca de exemplu?

Ryan a început să se servească din mâncare în timp ce Melanie explica:

— Peste tot, în studiul nostru, din cartea Genezei şi până la Apocalipsa, am găsit doar o singură zi pe care Dumnezeu a sfinţit-o şi aceasta e ziua a şaptea, adică Sabatul. Cu toate acestea, practic, întreaga creştinătate se închină duminica.

Melanie se opri şi-i întinse fetiţei farfuria cu unt.

— Cum de s-a schimbat ziua de închinare? Şi când?

— Şi mai e o problemă, se amestecă Alex. De ce atât de mulţi oameni devin ostili în clipa în care deschizi subiectul acesta? Am întrebat câteva persoane ce părere au despre Sabat şi, pe bune, Le-a crescut tensiunea. Era ca şi cum le-aş fi pus înainte un şarpe. Dacă motivul pentru care s-a schimbat ziua e bun, de ce îşi fac atunci oamenii atâtea probleme?

— Hai să începem cu întrebarea mai uşoară, răspunse Ryan. La seminar, am scris o lucrare pe tema schimbării Sabatului în duminică, aşa că subiectul mi-este familiar. Aşa cum ştiţi, biserica creştină s-a

dezvoltat din cea iudaică. Cea mai bună dovadă în acest sens este faptul că, iniţial, creştinii au fost păzitori ai Sabatului. Nu avem nicio dovadă istorică despre schimbarea zilei de închinare în primul secol de după moartea lui Iisus.

Melanie a rămas înmărmurită.

— Atunci de ce toată lumea a încercat să ne dovedească că Iisus a schimbat ziua de închinare?

Ryan ridică mâna.

— Stai, vom ajunge acolo mai târziu, spuse el. Mulţi istorici tind să creadă că primii creştini au început să sărbătorească învierea lui Iisus

I I i duminica. Dar era doar o sărbătoare, cum e Ziua Recunoştinţei sau ziua de 4 Iulie astăzi în America. Sărbătoarea aceasta nu lua locul Sabatului, între timp, în Imperiul Roman au venit vremuri grele pentru iudei. Ei aveau obiceiul prost de a se răscula împotriva Romei. Acesta e motivul pentru care romanii s-au săturat de aşa ceva şi, în anul 70 e.n., au distrus Ierusalimul. Îi pot înţelege pe iudei: nimănui nu-i place ca ţara lui să fie cucerită de un alt popor, mai ales atunci când crezi că destinul tău, rânduit de Divinitate, e să conduci lumea. De asemenea, înţeleg şi reacţia romanilor. Sentimentele antievreieşti au crescut într-atât, încât nimeni nu mai voia să fie asociat cu evreii.

În acelaşi timp şi creştinii îşi aveau problemele lor. Nero, căutând un ţap ispăşitor după ce a incendiat Roma, i-a învinuit pe ei. Şi împăratul Hadrian i-a urât pe creştini şi a încercat să îi şteargă de pe faţa pământului. A mers până acolo încât a scos în afara legii închinarea în Sabat. Oricine a călcat această lege a ajuns pe un drum foarte scurt cină pentru leii din Colosseum.

Dena şi micuţul Al s-au holbat îngroziţi la mâncare şi apoi unul la altul, dar Ryan şi-a continuat relatarea.

— După cum vă amintiţi, Iisus era evreu. Şi Pavel era evreu. Mai rău, creştinii se închinau într-o zi asociată iudaismului.

— Se pare că erau în dublu pericol, remarcă Alex. Erau urâţi pentru că îl urmau pe Iisus şi pentru că păzeau Sabatul iudaic.

— Exact, aprobă Ryan. De aceea, nu e de mirare că unii dintre ei au început să se îndepărteze de la păzirea Sabatului. Şi mediul cultural şi-a spus cuvântul. Mulţi romani se închinau soarelui, aşa că duminica, Ziua Soarelui (Sunday – ziua soarelui) a câştigat teren. Începând cu anul 200 e.n. găsim referiri în analele bisericilor creştine de atunci cum că unii creştini se închinau duminica. Din moment ce închinarea în Sabat expunea la un risc atât de mare, Le-a fost mai uşor să justifice schimbarea.

Ryan se uită la cei aşezaţi la masă şi-i întrebă:

— Intru prea mult în detalii?

— Nu, deloc, spuse Melanie. Mi-e doar teamă că vei rămâne nemâncat.

— Nu, mă descurc bine, răspunse el. Dar aş putea să mai iau puţin din friptura de miel? E delicioasă!

După ce s-a servit cu încă o porţie de pilaf şi tabbouleh, Ryan a continuat.

— Adevărată schimbare a zilei de închinare a intervenit de-abia cu o sută cincizeci de ani mai târziu. Pe atunci, creştinismul se răspândise deja foarte mult în Imperiul Roman. De fapt, avem chiar o scrisoare a unui guvernator roman care se plângea că peste tot sunt creştini – în armată, în pieţe, în curţile magistraţilor şi chiar în casa împăratului.

Când Constantin a ajuns împărat, în mintea multor creştini Sabatul era înlocuit cu duminica. Constantin a făcut un pas mai departe şi a emis un edict care le poruncea tuturor judecătorilor, cetăţenilor oraşelor şi artiştilor să se odihnească în ziua închinată soarelui. Acest edict a întărit şi mai mult statutul duminicii.

— Tu vorbeşti serios? făcu Alex uluit.

— Foarte serios! Nimic din toate acestea nu e o noutate pentru un catolic. Doar protestanţii au nelămuriri când se izbesc de dovezi istorice. Aceasta e sursa inconsecvenţei voastre majore.

— Cum adică? întrebă Melanie în timp ce tăia tortul.

— Păi, protestanţii şi-au început existenţa prin a protesta, explică Ryan. Primii protestanţi s-au luptat împotriva multortradiţii şi învăţături ale Bisericii Romano-Catolice. Martin Luther şi ceilalţi reformatori au acuzat continuu Roma, mai ales atunci când tradiţiile bisericii se ridicau deasupra învăţăturilor Bibliei.

— Ei nu erau de acord cu faptul că oamenii se închinau Mariei şi celorlalţi sfinţi, nu? întrebă Alex.

— Da, dar nu e tot. De exemplu, unii protestanţi nu au fost de acord cu botezul nou-născuţilor. Alţii nu credeau că pâinea şi vinul de la Sfânta împărtăşanie se transformă cu adevărat în trupul şi sângele lui Iisus. Şi niciun protestant nu ar fi de acord cu doctrina infailibilităţii papei atunci când vorbeşte de pe scaunul său din Catedrala” Sf. Petru”. Dar aproape nimeni nu a protestat în legătură cu problema-cheie – ziua de închinare. Mereu m-a nedumerit lucrul acesta.

— Pot să te întrerup atât cât să te întreb dacă doreşti cafea lângă tort?

— Ai fără cofeină?

— Desigur, noi numai din asta bem, răspunse Melanie.

— Atunci, aş dori puţină.

— Acum, continuă te rog, îl îndemnă Alex. E fascinant ce spui.

— Secole de-a rândul, Biserica Catolică şi-a asumat responsabilitatea schimbării zilei de închinare din sâmbătă în duminică. În multe surse romano-catolice, această schimbare e citată ca dovadă a faptului că papa are puterea de a schimba chiar şi Legea lui Dumnezeu.

— Tu îmi spui că toţi catolicii cred că Legea lui Dumnezeu a fost abolită de către papa?

— Nu. Doar protestanţii cred că Legea a fost desfiinţată. Catolicii cred că papei i s-a dat putere de la Dumnezeu să schimbe Legea. Toată viaţa nu am reuşit să înţeleg de ce atât de mulţi protestanţi acceptă această schimbare. Ei sunt, de fapt, de acord cu puterea papei de a-L reprezenta pe Dumnezeu pe pământ. Hai să facem un pas mai departe. Biserica Romano-Catolică încă socoteşte că bisericile protestante sunt

fiicele ei înstrăinate. Dar biserica, de asemenea, crede că, într-o zi, ele se vor întoarce în sânul ei. Chiar şi acum, Biserica Catolică are un rol dominant în lumea religioasă. Cea mai mare dovadă în această privinţă e că protestanţii se închină duminica, ziua pe care Biserica Catolică a sfinţit-o.

— Unde aş putea citi aceasta dintr-o sursă catolică?

— O, există mai multe surse. De exemplu, în vechiul catehism al doctrinei catolice se pune întrebarea: „Care este ziua Sabatului?" Răspunsul dat este: „Sâmbăta este ziua Sabatului". „De ce ne închinăm duminica în loc de sâmbăta?" continuă întrebarea. Răspunsul este: „Ne închinăm duminica în loc de sâmbăta, fiindcă Biserica Catolică, în Conciliul de la Laodiceea (336 e.n.), a transferat sfinţenia Sabatului asupra Zilei Duminicii".

Aici, Ryan a refuzat o a doua porţie din tortul Melaniei înainte de a da mai multe exemple:

— Catehismul doctrinal al episcopului Keenan spune că protestanţii au înlocuit Sabatul cu duminica fără autoritate biblică. Şi cardinalul James Gibbons, în cartea sa *Credinţa părinţilor noştri*, spune că nimeni nu poate găsi în Biblie nici măcar o singură propoziţie care să autorizeze păzirea duminicii. Protestanţii afirmă că Biblia e principala măsură a credinţei lor, sublinie Ryan. Strigătul puternic al Reformei era „*Sola Scriptura*", ceea ce, în limba latină, înseamnă „Numai Scriptura". Şi totuşi sunt în stare să dea la o parte Sabatul biblic pentru o zi care are o origine pur catolică. Unii chiar şi inventează dovezi complicate ca s-o apere.

Alex şi Melanie se uitară unul la celălalt.

— De-astea am auzit să ne ajungă pentru toată viaţa, îi spuse Alex lui Ryan.

— Acum să nu uitaţi, a continuat Ryan, că eu am fost crescut crezând că tradiţiile bisericii şi proclamaţiile papei au aceeaşi autoritate ca şi ceea ce scrie în Biblie. De fapt, ele înlocuiesc învăţăturile Bibliei atunci când papa vorbeşte de pe scaunul lui din Catedrala „Sf. Petru". De aceea, mie nu mi-e greu să accept schimbarea.

Dacă şi voi credeţi la fel ca şi noi, poziţia noastră referitoare la Sabat e foarte logică. Dacă nu credeţi aşa, atunci lucrurile nu au nicio logică.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce atât de mulţi pastori protestanţi apără atât de fervent închinarea duminica?

— În multe cazuri, din pură ignoranţă. Ei au învăţat anumite idei în cadrul bisericii sau la seminar, aşa că mereu au crezut în ele, răspunse Ryan. Cu toate acestea, chiar acum subiectul acesta a stârnit interesul multora, şi mulţi oameni, chiar şi pastori, studiază subiectul individual.

— Totuşi eu nu înţeleg atunci de ce atât de mulţi protestanţi acceptă schimbarea, spuse Alex. Ei acceptă, practic, supremaţia tradiţiei asupra Bibliei.

— Cred că are de-a face mult cu firea noastră, răspunse Ryan. După ce ai crezut şi ai practicat ceva toată viaţa, îţi este foarte greu să admiţi că eşti pe o cale greşită. Mândria omului poate fi foarte puternică uneori.

— Există vreo biserică protestantă care se închină în Sabat? întrebă Melanie.

— Da, şi unele dintre ele sunt culte larg răspândite în întreaga lume, le spuse Ryan. Mulţi studiază individual şi în mod independent, aşa cum faceţi şi voi doi.

— Dar tu, Ryan? întrebă Alex. Care e poziţia ta?

— A mea, personală?

Ryan a zâmbit în timp ce a întins mâna şi l-a mângâiat pe Toots pe urechi.

— Aşa cum v-am spus, situaţia mea e puţin diferită. Trebuie să reevaluez totul, să văd dacă voi accepta tradiţiile sau Biblia ca autoritate supremă în viaţa mea. Nu ştiu dacă voi puteţi să vă daţi seama ce implică aceasta, dar pe mine mă sperie de-a dreptul. Când v-aţi căsătorit, voi doi aţi făcut un legământ unul cu altul, nu? Ei, un preot catolic încheie acelaşi fel de legământ cu biserica şi cu papa. Mi-am dorit să fiu preot de când aveam şase ani, a continuat el. Dacă voi decide că Biblia şi biserica se bat cap în cap şi dacă voi decide să

renunţ la loialitatea mea faţă de biserică, voi pierde totul. Pentru mine nu e deloc uşor.

Ryan aruncă o privire peste ceas şi îl mai mângâie o dată pe Toots înainte să se ridice.

— Cred că ar fi timpul să plec, spuse el. Cina a fost excelentă. Vă mulţumesc foarte frumos, la amândoi.

Melanie mulţumi pentru compliment şi îl invită să mai vină pe la ei. În timp ce îşi încheia nasturii de la haină, Ryan se uită la Alex, la Melanie şi la cei doi copii ai lor şi oftă.

— Aveţi nişte decizii importante de luat, le spuse el. Nu vă va fi uşor. Diavolul are grijă ca deciziile serioase să nu fie niciodată uşor de luat!

APITOLUL 1 3

Era una dintre acele zile luminoase de primăvară în care oamenilor le vine să cânte în timp ce muncesc. Trecuseră cinci luni de la prima săptămână a lui Clark la Bowen & Comp.

Până şi Scorp arată vesel azi, se gândea Clark în timp ce finaliza desenele pentru un nou hangar la aeroport. Aruncă o privire pe fereastră, dorindu-şi să fi putut pleca şi el cu echipa pe teren. *Poate mai târziu voi putea merge să lucrez afară, la soare*, a sperat el. Salvându-şi fişierul, a scos la imprimantă o copie pentru a o avea la îndemână la şedinţa de mai târziu.

Alex îi chemase la birou pe toţi angajaţii de pe teren. Chiar şi Melanie era la birou în acea zi, organizând un prânz de la Pizzeria Antonelli şi sucuri pentru toată lumea. La amiază, biroul s-a umplut de angajaţi – fiecare căuta un loc pe birouri, scaune şi chiar pe podea. După ce toată lumea a mâncat pe săturate, Alex a ieşit în faţă.

— Lunile trecute au fost destul de grele pentru mine şi familia mea, a început el. Aşa cum ştiţi, Melanie şi cu mine suntem creştini. Noi nu am încercat niciodată să facem presiuni asupra voastră legat

 de religie, ci am încercat să conducem afacerea aşa cum credem că ar fi făcut-o Domnul Iisus dacă ar fi fost acum pe pământ. Melanie se strecură lângă Alex, iar el îi strânse mâna.

— De asemenea, am încercat să rămânem deschişi călăuzirii lui Dumnezeu în viaţa noastră, adăugă el, şi îi suntem pe veci recunoscători pentru că are răbdare să ne înveţe. Astăzi, am câteva chestiuni importante de discutat cu voi. În primul rând, aş vrea să îmi cer iertare, a anunţat el.

Atenţia angajaţilor a sporit. Toată lumea asculta în linişte. El a continuat:

— Când am pornit această afacere, mi-am jurat să realizez cea mai bună firmă de proiectare din zonă. La aceasta aţi contribuit şi voi toţi, însă mi-e teamă că eu am rămas insensibil la nevoile voastre şi ale familiilor voastre. Dumnezeu ne-a creat aşa încât să putem munci mult. Dar, de asemenea, El ne-a proiectat în aşa fel încât avem nevoie de odihnă, recreere şi de timp în care să fim împreună cu familiile noastre. În goana mea după perfecţionare, deseori v-am răpit timpul acesta preţios. Îmi pare sincer rău.

Inginerii, proiectanţii, topografii şi ceilalţi muncitori schimbau priviri surprinse.

— Cu mai multe luni în urmă, Melanie şi cu mine am descoperit că Dumnezeu ne-a dat câteva daruri foarte speciale, spuse Alex. El ne-a dat viaţa, familia şi o zi specială pentru părtăşie. Biblia numeşte această zi Sabat. Ea începe vineri la apusul soarelui şi se termină sâmbăta, tot la apusul soarelui. Aş vrea să vă împărtăşesc ce zice Dumnezeu despre această zi specială. Invitaţia de a păzi Sabatul se află chiar între Cele Zece Porunci, alături de „Să nu furi", Să nu ucizi" şi toate celelalte porunci. Se găseşte în cartea Exodului, capitolul 20, versetele 8 – 11 şi aici e scris aşa: „*Aduţiaminte de ziua de odihnă, cas-o sfinţeşti*. *Să lucrezi şase zile, şi să-ţi faci lucrul tău*. *Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău*: *să nu faci nicio*

lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. *Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea, şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit*: *de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o*". Melanie şi cu mine am studiat tot ce am găsit în Biblie

despre Sabat. Am vrut să fim convinşi de acest lucru şi acum suntem. Vrem să punem această zi deoparte pentru scopul pentru care a fost creată, ceea ce înseamnă că vom petrece timpul cu Dumnezeu, cu familia şi cu prietenii noştri.

— Şi abia aşteptăm să începem! îl întrerupse Melanie zâmbind. Muncitorii erau derutaţi.

— Deci mâine dimineaţă nu vii la lucru? întrebă un proiectant.

— Nu, a declarat Alex, şi nici voi nu veniţi. Începând de astăzi, vinerea, biroul se va închide la ora 16: 00. Şi nu mai recuperăm sâmbăta. Dacă nu reuşim să terminăm treaba în timpul săptămânii, va trebui să aştepte până săptămâna viitoare!

Câţiva dintre angajaţi se uitau uluiţi, dar alţii au început să aplaude şi, în curând, toată lumea zâmbea. Nimeni nu mai părea să audă ultimele anunţuri ale lui Alex despre planurile de viitor şi despre perioada de instruire.

— Încă un lucru, spuse el în încheiere. Dacă cineva doreşte să ştie mai multe despre descoperirea noastră legată de Sabat, mie şi soţiei mele ne-ar face plăcere să vă împărtăşim ce ştim.

Soarele cobora încet pe cerul de vineri seara. *Mai e doar o oră până la apusul soarelui*, observară Connie Hanson. Fredona încet, în timp ce a mai aruncat puţină sare în oala clocotind cu supă de cartofi. A verificat dacă pâinea cu usturoi s-a copt și gândurile i-au

zburat la ultimele luni. Şi-a amintit câte griji şi-au făcut atunci când Clark a început să lucreze pentru Alex. Dar acum îşi iubea serviciul şi nu mai avea probleme cu Sabatul.

I-au venit apoi în minte nenumăratele discuţii ale lui Clark cu Alex, în pauzele de prânz. Se întreba dacă familia Bowen se va decide vreodată să păzească Sabatul Domnului. *Doamne, Te rog să-i călăuzești Tu*, s-a rugat ea în gând, *și fă-le cunoscut cât de mult îţi place să ai un timp special, în care să fii cu ei*.

Afară, pe pervazul ferestrei, un măcăleandru sărbătorea vesel căldura apusului primăvăratic. Connie se bucura de conștienta prezenţei lui Dumnezeu pe măsură ce Sabatul se apropia.

— Connie?

Fusese atât de absorbită în gândurile ei, încât nu auzise uşa deschizându-se. Se întoarse să-şi salute soţul. Era entuziasmat:

— Connie, n-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat azi la lucru!

Casa de Editură „Viaţă şi Sănătate”.
str. Valeriu Branişte nr. 29
Tel. 323 00 20

I

I